

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Oktober 1975
75e Jaargang · Nummer 10

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans, John E. Carr,
Doyle L. Green, Daniel H. Ludlow,
Verl F. Scott, Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice

Redactie DE STER

E. H. Chardon, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65, 3008 Rotterdam

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Arlaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gronummer 240615, t.n.v. Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gronummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Price for subscribers in the United States
and Canada: \$ 6.00
(mailed by surface mail).

© 1975 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD

Bekeren of ten onder gaan, Marion G. Romney	1
Mormoon dagboek: Regen, een beddesprei en een verjaardag, Gay Galt	4
Jezus Christus: Wie is toch Deze? John F. Heidenreich	6
Statistisch rapport van het jaar 1974	9
Jimmy Drew — schoorsteenveger, Thomas J. Griffiths	10
Overgeplaatst naar Carltonville, Mark E. Simpkins	12
Voor de grap	13
Van vriend tot vriend: Een beginsel met een belofte, Marion D. Hanks	14
Zij hadden hun gelijken niet	16
Hij mat de aarde, John Hudson Tiner	18
Het priesterschap waardig dragen, Spencer W. Kimball	21
Succes is af te meten aan zelfbeheersing, N. Eldon Tanner	25
Wij hebben behoefte aan moedige mannen, Marion G. Romney	29

Bekeren of ten onder gaan

DOOR MARION G. ROMNEY

Tweede raadgever in het eerste presidium

„Omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht, Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden; . . . en eveneens aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken.” (LV 1:17, 18.)

„Bekeren of ten onder gaan.” Er is, naar mijn mening, geen boodschap voor de mensen van deze tijd belangrijker dan deze.

Vanaf de dagen van Adam is het „bekeren of ten onder gaan” herhaaldelijk en op de meest plechtige wijze bekendgemaakt door de Vader zelf, Zijn Zoon Jezus Christus, en door Hun gemachtigde vertegenwoordigers, de profeten. De waarheid van deze boodschap is al even regelmatig bewezen als verklaard.

Reeds het eerste mensengeslacht werd door de Here opgeroepen tot bekering. Hij zei hun, „zovelen als er in den Zoon geloofden, en zich van hun zonden bekeerden, zouden zalig worden; en zovelen als er niet geloofden, en zich niet bekeerden, zouden verdoemd worden.” (Mozes 5:15.)

De Here gaf Henoch de opdracht te prediken tot hen die vóór de zondvloed op aarde leefden: „Ga tot dit volk, en zeg tot hen: Bekeert u, opdat Ik niet kome, en hen met den ban sla en zij sterven.” (Mozes 7:10.)

Ook Noach leerde de mensen van zijn tijd de dingen Gods. „En de Heere zeide tot Noach: Mijn Geest zal niet altijd twisten met den mens, . . . doch zijn dagen zullen zijn honderd en twintig jaren; en indien de mensen zich niet bekeren, zal Ik den vloed over hen doen komen.” (Mozes 8:17.)

Noach onderwees het volk voor de volle tijd die hem daarvoor was toegemeten. Daar zij zich niet wilden bekeren, werden zij door de zondvloed vernietigd.

Het boek Ether, verhaalt van de Jaredieten — een groot volk dat tweeduizend jaar geleden in Amerika gedijde na de taalverwarring ten tijde van de toren van Babel. En toen „kwamen er eveneens vele profeten, en profeteerden grote en wonderbare dingen, en riepen de mensen tot bekering; en tenzij zij zich bekeerden, zou de Here God tegen hen in het gericht treden tot hun algehele ondergang.” (Ether 11:20.)

Ether, de laatstgenoemde van hun profeten, „begon tot de mensen te profeteren, want hij kon niet worden weerhouden wegens de Geest des Heren, Die in hem was. Want hij predikte van de morgen zelfs tot aan het ondergaan der zon, en vermaande de mensen in God te geloven tot bekering, opdat zij niet zouden worden verdelgd...” (Ether 12:2-3.)

Het volk was afkerig van deze waarschuwingen en hield zich doof. Ether was ooggetuige van de burgeroorlog die een eind maakte aan het leven van iedereen in dat land, behalve hijzelf. Evenals zij die leefden vóór de zondvloed, moesten zij door schade en schande de waarheid van de boodschap „bekeren of ten onder gaan,” ervaren.

De Nefieten, die de Jaredieten opvolgden in Amerika, brachten het er niet beter af. De grondleggers van hun volk, evenals de grondleggers van de Jaredieten, en evenals Columbus, waren door goddelijke inspiratie naar Amerika geleid en waren daar omstreeks 600 v. Chr. aangekomen. Hun nakomelingen ontwikkelden zich tot twee volkeren — de Nefieten en de Lamanieten.

Na zijn opstanding en de bediening onder zijn discipelen op het oostelijk halfrond, bediende Jezus Christus Zijn volk op het westelijk halfrond ook voor een korte tijd.

Tijdens hun duizendjarige geschiedenis werden zij herhaaldelijk onderwezen en gewaarschuld door profeten — en ook door de verzenen Here zelf — dat zij het land mochten bewonen op voorwaarde van bekering.

Een zestal jaren vóór de geboorte van Christus werden de Nefieten als volgt gewaarschuld door Samuël, de Lama-nietische profeet:

„En nu ziet, zegt de Here aangaande het volk der Nefieten: Indien zij zich niet willen bekeren en Mijn wil doen, zal Ik hen geheel verdelen, ...en zo zeker als de Here leeft, zullen deze dingen geschieden, zegt de Here.” (Hel. 15:17.) Uiteindelijk werden al dergelijke waarschuwingen in de wind geslagen. Omstreeks het jaar 400 waren de Nefieten zo goddeloos geworden, dat zij elkander in een burgeroorlog volkomen vernietigden.

Andere getuigen van de waarheid van de boodschap „beker en of ten onder gaan” zijn de verdelging van Sodom en Gomorra en de vernietiging van de stad Jeruzalem in het jaar 70.

Tegen deze achtergrond doen wij er goed aan des Heren uitspraak over de hachelijke toestand der mensheid in deze tijd terdege te overwegen.

„Want zij zijn van Mijn verordeningen afgedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken,” heeft Hij gezegd.

„Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die verouderd en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen.

„Omdat ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

„En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken ...” (LV 1:15-18.) De geboden waarover de Here hier spreekt staan vol aanmaningen voor ons van dit geslacht dat wij ons moeten „beker en of ten onder gaan.”

Enkele van deze waarschuwingen luiden:

„Bereid u voor, bereid u voor op hetgeen zal komen, want de Here is nabij;

„En de toorn des Heren is ontstoken, en Zijn zwaard is in de hemel ontbloot, en het zal op de inwoners der aarde nedervallen.

„En de arm des Heren zal worden geopenbaard; en de dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden;

„Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen;

„En van hem, die zich niet bekeert, zal zelfs het licht, dat hij heeft ontvangen, worden weggenomen; ...

„Onderzoek deze geboden, want ze zijn waar en betrouw-

baar, en de profetieën en beloften, die er in zijn vervat, zullen alle worden vervuld.” (LV 1:12-14, 32, 33, 37.)

Veel van de genoemde geboden voorzagen in bijzonderheden de manier waarop degenen die zich niet bekeren zullen omkomen. In afdeling 5 van Leer en Verbonden lezen wij bijvoorbeeld dat „er wee over de inwoners der aarde zal komen, indien zij niet naar Mijn woorden willen luisteren; „Want een verwoestende plaag zal onder de inwoners der aarde voortgaan en zal, indien zij zich niet bekeren, van tijd tot tijd worden uitgestort, totdat de aarde ledig zal zijn en de inwoners er van door de glans van Mijn komst volslagen zullen zijn verdeld.”

„Zie, Ik deel u deze dingen mede, zoals Ik eveneens de mensen de verwoesting van Jeruzalem aankondigde; en Mijn woord zal ook deze keer worden bewaarheid, evenals het tot nu toe is bewaarheid.” (LV 5:5, 19, 20.)

In afdeling 29 lezen wij, dat alvorens de grote en verschrikkelijke dag des Heren zal komen, „onder de mensmenigten gewezen en geweeklaagd (zal) zijn;

„En hevige hagelbuien zullen worden voortgezonden om de oogsten der aarde te vernielen.

„En wegens de goddeloosheid der wereld zal het geschieden, dat Ik wraak op de goddelozen zal nemen, want zij willen zich niet bekeren; want de beker Mijner gramschap is vol; want ziet, indien zij niet naar Mij luisteren, zal Mijn bloed hen niet reinigen.

„Daarom zal Ik, de Here God, vliegen over de aarde zenden, die de inwoners er van zullen aanvallen, en hun vlees eten, en maden daarin zullen doen ontstaan.

„En hun tong zal zijn gebonden, zodat zij niets tegen Mij kunnen uitbrengen; en hun vlees zal van hun beenderen en hun ogen zullen uit hun kassen vallen;

„En het zal geschieden, dat de beesten des wouds en de vogelen des hemels hen zullen verslinden.” (LV 29:15-20.) Hoewel deze teksten, en talrijke eensluidende, de boodschap „beker en of ten onder gaan” ten zeerste benadrukken, zijn zij niet liefdeloos, wreed of beuzelachtig. Noch zijn zij despotisch of grillig. Zij geven slechts de logische en onvermijdelijke gevolgen weer van het overtreden van de natuurlijke wet — de wet „vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond.” (LV 130:20.)

Deze waarschuwingen zijn de wereld nu reeds meer dan honderdenveertig jaar voorgehouden. De wereld is zonder enige verontschuldiging.

De tekenen van deze tijd getuigen op onheilspellende wijze dat voor dit geslacht het uur der verereffening ras nadert.

„Wie oren heeft om te horen, die hore.” (Mattheüs 11:15.) Als wij de genoemde passages uit de schrift in gedachten houden, zullen zij ons helpen de „tekenen” van onze tijd te begrijpen.

Hoewel het beeld dat ons wordt voorgehouden er donker lijkt, is er ook een lichtzijde. Hij die werkelijk luistert, zal tot de ontdekking komen dat alle waarschuwingen, oud en nieuw, een tegenstelling hebben die alleszins aanleiding geeft tot verheuging. Zowel de geschiedenis als de schriftten staan even vol met beloften en bewijzen dat zij die zich

bekeren zullen leven, als met waarschuwingen dat de goddelozen ten onder zullen gaan.

In de dagen van Adam, „maande (de Heere God) overal de mensen aan door den Heiligen Geest, en gebood hun, dat zij zich bekeerden;

„En zovelen als er in den Zoon geloofden, en zich van hun zonden bekeerden, zouden zalig worden ...” (Mozes 5:14, 15. Cursivering toegevoegd.)

Een grote les uit de oude wereld is ook de tegenstelling tussen het lot van het Zion van Henoch en hetgeen de goddelozen overkwam ten tijde van de zondvloed.

In de dagen van Henoch, „kwam (er) een vloek op allen die tegen God stredden;

„En sedertdien waren er oorlogen en bloedvergieten onder hen; maar de Here kwam bij Zijn volk wonen, en zij leefden in gerechtigheid.

„De vreze des Heeren was op alle natieën, zo groot was de heerlijkheid des Heeren, die op Zijn volk was ...

„En de Heere noemde Zijn volk SION, want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid ... en ziet, na verloop van tijd werd Sion ten hemel opgenomen...” (Mozes 7:15-18, 21.)

Hetzelfde contrast valt ons op tussen de heerlijke maatschappelijke omstandigheden die de rechtvaardige Nefieten genoten twee eeuwen lang na de bediening van de verzezen Here en hun uiteindelijke ondergang.

Van hen staat geschreven:

„En in het zesentertigste jaar was het ganse volk in het gehele land ... tot de Here bekeerd; en er waren geen twisten en woordenwisselingen onder hen, en iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens.

„En er waren geen twisten in het land wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde.

„... en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen.” (IV Ne. 2, 15, 16.)

En nu komen we aan de beloften die de Here ons heeft gedaan in deze, de laatste bedeling.

Lang geleden, in het jaar 550 v. Chr., ontving Nefi een visioen van onze tijd. De geest van profetie deed hem de volgende woorden uiten:

„En de Here zal Zijn werk aanvangen onder alle natieën, geslachten, talen en volken, om de herstelling van Zijn volk op aarde tot stand te brengen.

„En de Here God zal de armen oordelen met gerechtigheid, en de zachtmoedigen der aarde met rechtvaardigheid bestraffen. Hij zal de aarde slaan met de roede Zijnsmonds, en de goddelozen met de adem Zijner lippen doden.

„Want de tijd komt spoedig, dat de Here God een grote scheiding onder het volk zal teweegbrengen, en de goddelozen zal Hij verdelgen; en Zijn volk zal Hij sparen, zelfs indien Hij de goddelozen met vuur moet verdelgen.” (II Ne. 30:8-10. Cursivering toegevoegd.)

Toen de heiligen werden verdreven uit Jackson County (Missouri), gaf de Here Joseph Smith een vertroostende openbaring, waarin Hij zei:

„Ik heb gezworen ... dat ik het zwaard Mijner gramschap

ten behoeve van Mijn volk zou doen nederkomen; en zoals Ik heb gezegd, zal het geschieden.

„Mijn gramschap moet spoedig zonder mate over alle natieën worden uitgestort; en dit zal Ik doen, wanneer de beker hunner ongerechtigheid vol is.

„En te dien dage zullen allen, die op de wachttorens worden bevonden, of met andere woorden, Mijn ganse Israël, worden gered.

„Laat uw hart daarom vertroost zijn aangaande Zion; want alle vlees is in Mijn hand; wees stil, en weet, dat Ik God ben.

„Zion zal niet uit haar plaats worden bewogen, niettegenstaande haar kinderen zijn verstrooid.

„Zij, die overblijven, en rein van harte zijn, zullen met gezangen van eeuwige vreugde terugkeren, en naar hun erfenis komen, zij en hun kinderen, om de woeste plaatsen van Zion op te bouwen.” (LV 101:10-12, 16-18.)

Tot slot zou ik nogmaals willen aanhalen uit des Heren voorwoord tot de Leer en Verbonden:

„Voorwaar zeg Ik tot u, o gij inwoners der aarde, dat Ik, de Here, gewillig ben deze dingen aan alle vlees bekend te maken;

„Want Ik ben geen aannemer des persoons, en Ik wil, dat alle mensen zullen weten, dat de dag spoedig komt; de ure is nog niet, doch is nabij, wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.

„En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren...” (LV 1:34-36. Cursivering toegevoegd.)

Dat wij ons zullen bekeren en niet ten onder gaan, bid ik in alle nederigheid.

Oude nummers De Ster

Aan het adres van het Kerkelijk Vertaalbureau kunt u de oude nummers van De Ster raadplegen. Alles is aanwezig, dat wil zeggen sinds het eerste nummer verschenen is, in 1896. Na afspraak kunt u terecht.

Adres vertaalbureau

Het adres van het Kerkelijk Vertaalbureau luidt momenteel Biltstraat 153, Utrecht, maar wordt met ingang van 28 oktober 1975 Biltstraat 461. Het kantoor blijft hetzelfde, maar door een vernummering wordt 153 tot 461.

MORMOONS DAGBOEK

Iedere heilige der laatste dagen zal zich wel één of meer belevissen kunnen herinneren die hij bij zijn dagelijkse pogingen om de Here lief te hebben en te dienen heeft meegemaakt. Anderen stellen belang in uw ervaringen. Schrijf ze eens op, en laat andere leden delen in de kleine of grote dagelijkse voorvallen en gebeurtenissen die uw getuigenis versterkt hebben: beantwoorde gebeden, de zegeningen van het priesterschap, de kracht en inspiratie die uitgaan van liefhebbende familie en vrienden of beloningen die u ontvangen hebt voor uw werk in de hulporganisaties van onze kerk. Zend uw verhalen aan

Broeder E. H. Chardon
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
Utrecht

Regen, een beddesprei en een verjaardag

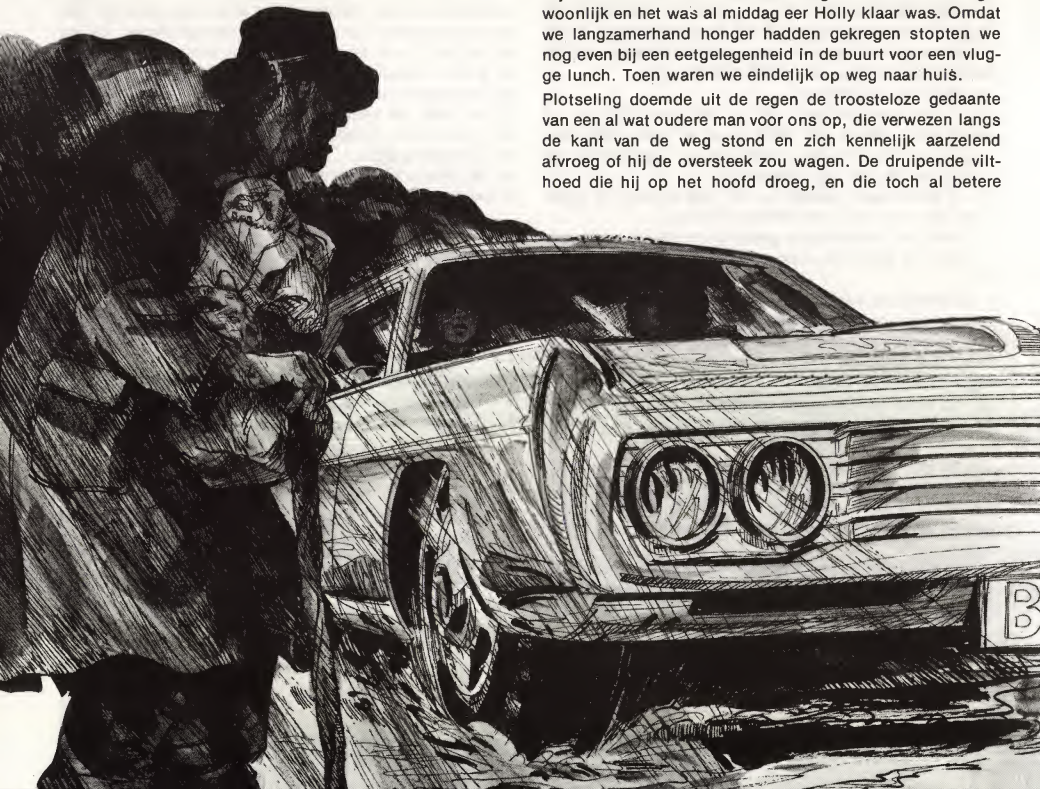
DOOR GAY GALT

Het regende, een koude, akelige regen. Mijn veertien-jarige dochter, Holly, had een afspraak bij de tandarts in het stadje 13 kilometer verderop.

„Kom op, Holly!” drong ik aan met nauwelijks verholen ongeduld, „Ik wil zo gauw mogelijk weer terug zijn.” Er was nog een hoop te doen in huis.

Bij de tandarts moesten we langer wachten dan gewoonlijk en het was al middag eer Holly klaar was. Omdat we langzamerhand honger hadden gekregen stopten we nog even bij een eetgelegheid in de buurt voor een vlugge lunch. Toen waren we eindelijk op weg naar huis.

Plotseling doemde uit de regen de troosteloze gedaante van een al wat oudere man voor ons op, die verwezen langs de kant van de weg stond en zich kennelijk aarzelend afvroeg of hij de oversteek zou wagen. De druijpende vilt-hoed die hij op het hoofd droeg, en die toch al betere

dagen gekend moest hebben, had nu door de regen definitief het laatste restje vorm verloren, en onderwijl steun zoekend op een stok, probeerde de man met het bovenlijf de zak grutterswiel die hij met de linker arm tegen zich aan gedrukt hield, en waaruit aarzelend een aantal broden omhoogstaken, tegen de neerplenzende regen te beschermen.

Toen ik zag hoe hij zich opmaakte om de inmiddels blankstaande en met gestaag voorbijzovend verkeer gevulde snelweg over te steken, was het of mijn hart plotseling overvloedig van warmte en genegenheid voor deze eenzame figuur, en of de Heilige Geest mij influisterde: „Neem mijn zoon mee en breng hem thuis”.

Mijn eerste reactie was om door te rijden. Ik hield er niet van om vreemden in mijn auto mee te nemen, en ik was een beetje huiverig voor de risico's die er aan vast zitten, maar toen ik weer diezelfde aandrang voelde zette ik de auto aan de kant, en draaide het raampje naar beneden. Ik voelde hoe de wind de regen in mijn gezicht sloeg terwijl ik riep: „Moet u nog ver meneer?”

„Als ik maar eenmaal de weg over ben,” riep hij terug, „Ik woon maar een paar blokken verderop.”

Toen ik glimlachend zei: „Vlug, stap maar in!” aanvaarde hij dankbaar mijn aanbod. We hadden het verkeer aardig opgehouden en er had zich inmiddels een flinke file achter ons gevormd. Terwijl ik probeerde het woedende getoeter uit mijn gedachten buiten te sluiten, vroeg ik mij wanhopig af hoe ik ooit in de baan zou komen die ons naar de overzijde van de weg en bij de gewenste afslag zou brengen. Toen gebeurde iets dat me nog nooit was overkomen: een aantal auto's stopten en gebaarden mij dat ik voor hun over kon steken. Tot mijn grote opluchting waren we nu snel van de grote weg af, en draalden we de weg in die langs zijn hlep. De man was dolblij en bedankte ons wel honderdmaal. Hij vertelde dat zijn vrouw verleden jaar haar heup gebroken had, en een aantal weken geleden zou zijn thuis gekomen. Maar vlak voor dat hij haar zou zijn gaan halen was zij gevallen en had haar andere heup gebroken. Nu was ze gelukkig weer thuis, maar ze moest nog een tijd het bed houden, en daarom deed hij nu zo goed en zo kwaad als het ging het huishouden en probeerde zo'n beetje voor haar te koken.

Terwijl hij uit de auto stapte draaide hij zich nog even om en zei zachtjes, haast verlegen: „We zouden het leuk vinden als u eens langs kwam. We vinden het prettig bezoek te ontvangen.”

In een vlaag van medeleven realiseerde ik me opeens hoe eenzaam deze mensen moesten zijn, en hoe hij ernaar verlangde dat er eens iemand bij hen langs zou komen en misschien een beetje met zijn vrouw praatte. De warmte van de Heilige Geest weldde nu weer in al zijn volheid in mij op, en terwijl ik een reeks impressies over dit echtbaar ontving was het mij of ik één werd met een wonderlijke kracht zoals ik die nog nooit ervaren had. Geen woorden kunnen het gevoel beschrijven dat ik had toen de Heilige Geest over mij kwam en me ingaf wat ik doen moest.

Na een zwijgende rit kwamen we in ons dorp aan, en ik ging meteen bij de kruidenier langs om een aantal dingen

in te kopen die ik dacht nodig te hebben. Thuisgekomen vroeg ik Holly of zij met mij in een gebed wilde knielen om de Here om raad en leiding te vragen bij het volbrengen van de vreemde taak die wij op ons genomen hadden. Zij knikte, en samen stelden wij ons open voor Zijn Geest.

Ik was vastbesloten te proberen geen fouten te maken. Ik had wel vaker een lijst van Inkopen samengesteld om families mee te helpen, maar wat ik voor deze mensen in gedachten had breng je niet zo gauw aan iemand die je niet kent. Toen ik eindelijk het gevoel had dat we alles bij elkaar hadden was het inderdaad een wonderlijke verzameling: een beddesprei, een bos bloemen, een gloeilamp, een nachtluchtje, een middelkje tegen verkoudheid en pijn in de borst, een flesje hoestsiroop, een plastic afwasteiltje, een jerry-can, tijdschriften en een voorraad kruidenierswaren voor een week, heel precies uitgezocht — er was wat vlees bij, maar voor het grootste deel waren het specifieke goederen uit mijn eigen voorraad.

Toen Holly mij met het pronkstuk van mijn verzameling, de wijnrode beddesprei, de trap af zag komen riep ze uit: „Een beddesprei! Moeder, dat meen je niet.

Maar ik voelde van binnenuit zo'n aandrang dat ik besloot het ding toch maar mee te nemen. Terwijl wij samen nog eens knielden, dankten wij de Heer voor Zijn hulp, en vroegen Hem ons ook bij de verdere uitvoer van ons plan te helpen en ons veilig naar het huis van het echtbaar te brengen.

Na voor de tweede maal die dag de dertien kilometer te hebben afgelegd stopte ik de auto voor het huis. Wat aarzelend keken Holly en ik elkaar aan; ik wist niet goed wat we doen moesten, en ergens was ik wel een beetje bang een flater te slaan, tenslotte kenden we de mensen niet eens. Ik stelde daarom voor de spullen nog maar even in de auto te laten liggen en eerst even poolshoogte te gaan nemen. Toen ik aanbelde antwoordde de liefste stem die ik ooit gehoord had: „Wie is daar?”

Opgelucht riep ik: „Weest u maar niet bang, mevrouw. Ik ben degene die uw man vanochtend thuisgebracht heeft”.

Zij nodigde ons meteen uit om binnen te komen, en toen we doorgelopen waren naar haar slaapkamer begroette ze ons met een stralende glimlach. Toch zag ik dat haar gezicht getekend was door pijn, en ik vroeg me af hoe lang ze nog zo zou moeten liggen. Terwijl ik haar vriendelijk toelachte vertelde ik haar waarom we gekomen waren. „Nadat we uw man hadden afgezet voelde ik me geroepen om wat inkopen voor u te doen.” Het leek of ze me begreep. „Merkwaardig genoeg kreeg ik sterk de indruk dat u een beddesprei nodig had. Die stond zelfs boven aan mijn lijst”, ging ik verder terwijl Holly de spullen binnenbracht. Haar ogen straalden toen ze de spreij zag. „Dank u wel!” riep ze uit, „ik had zo'n verlangen naar een vrolijke beddesprei en heb er keer op keer om gebeden!” Toen Holly de bloemen binnenbracht sloeg zij haar handen voor haar ogen, en telkens als mijn dochter met iets nieuws aan kwam dragen gluurde zij vol verwachting tussen haar vingers door. Haar man kwam nu ook binnen, en samen leken zij net een stel kinderen dat (Vervolg op bladzijde 31)

Jezus Christus: Wie is toch Deze?

DOOR JOHN F. HEIDENREICH

„ . . . zo brachten zij tot Hem een mens, die storn en van den duivel bezeten was . . . ” (Mt. 9:32.)

Op een zeker moment aan het begin van de bediening van de Heiland, voer Hij met Zijn discipelen over het meer van Gennesareth. Terwijl de Meester sliep, stak er plotseling een hevige storm op en moest het kleine vaartuig zich door de watermassa's worstelen die zich over het dek heenstortten. Ondanks het feit dat sommige van de discipelen jarenlang op het water hadden doorgebracht, vreesden zij voor hun leven. Ten einde raad wekten zij de Meester die opstond, en de wind en de golven bestrafte, waarna de storm tot bedaren kwam.

Verwonderd bij het aanschouwen van deze macht, vroegen Zijn volgelingen zich af: „Wie is toch Deze?”

Haast twintig eeuwen later wordt deze vraag nog steeds gesteld. Maar door de schriften hebben wij Christus leren kennen als een warmvoelend mens, iemand die begrip heeft voor de spanningen waaraan wij onderhevig zijn, omdat ook Hij het mens-zijn ten volle heeft ervaren.

„Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medeliden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde.” (Heb. 4:15.)

Hij is de Zoon van God. Wat heeft Hij gemeen met ons stervelingen? . . . Zijn vermogen tot spontane vreugde, Zijn behoefte tot bidden, Zijn verlangen te worden bemind en te beminnen.

Ondanks alles wat de schriften ons leren, zijn de meningen over Christus' identiteit door de eeuwen heen zeer verdeeld geweest. Voor de heidense wereld van de eerste eeuw na Christus, was Hij helemaal geen man, maar een god die tijdelijk als man was vermomd. Veel later — in het bijzonder in deze tijd — heeft het humanisme Hem niet als God, maar als een groot leraar gezien; een leider, maar niet een verlosser. Deze beide ketterijen ontkennen de wezenlijke aard van de Heiland.

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Hellingen der Laatste Dagen, getuigen wij van zowel de menselijkheid als de goddelijkheid van Jezus Christus; Hij is letterlijk de eniggeboren Zoon van God in het vlees. Zijn natuur is als een kledingstuk dat uit twee kleuren draad is geweest: geen van beide kleuren kan worden verwijderd zonder het gehele kledingstuk te vernielen. Maar nu zullen wij onze aandacht in het bijzonder richten op de hoedanigheden die Jezus Christus tijdens Zijn aardse bediening „gelijk als wij” deden zijn.

Eén van de meest bewonderingswaardige eigenschappen van de Meester, was Zijn spontane blijdschap en Zijn vermogen anderen te inspireren tot vreugde en geloof. Nadat Hij Zijn discipelen had gezegd elkander lief te hebben, zette Hij uiteen:

„Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u blijve, en uw blijdschap vervuld worde.” (Joh. 15:11.) En in Zijn grote gebed tot de Vader, vatte de Zoon Zijn gehele bediening samen met de woorden: „. . . Ik . . . spreek dit in de wereld, opdat zij Mijn blijdschap vervuld mogen hebben in zichzelf.” (Joh. 17:13.)

Bij een andere gelegenheid, „verheugde Zich Jezus in den geest” over het wederkeren van de zeventig, die „met blijdschap” rapport uitbrachten van het welslagen van hun zending. Hoewel Hij ten volle in hun vreugde deelde, waar schuwde Christus hen zich niet te verblijden wegens hun macht over de Satan, maar zich veel meer te verblijden „dat uw namen geschreven zijn in de hemelen.” (Luk. 10:17-21.) Jezus Christus gaf nog een ander aspect van de vreugde weer toen de apostelen de onheilspellende nadering van de dood van de Meester gingen bemerken. Hij vertelde hen dat na hun droefheid, „. . . Ik u wederom (zal) zien, en uw hart zal zich verblijden, en niemand zal uw blijdschap van u wegnemen.” (Joh. 16:22.)

Christus vergeleek Zijn lijden met een vrouw die een kind baart, en die, zodra zij van het kind verlost is, de pijn ver-

geet „om de blijdschap dat een mens ter wereld geboren is.“ (Joh. 16:21.) Het is een waar woord dat genot voor geld kan worden verkregen, maar de prijs van vreugde is pijn.

Nog een menselijke eigenschap die Christus in buitengewone mate bezat, was Zijn grote vertrouwen in de mensen. Dit vertrouwen kwam tot uiting in Zijn uitzenden van de zeventig en de wijze waarop Hij steeds het vertrouwen onder Zijn discipelen aanmoedigde. In Mattheüs 9:22; 15:28; Markus 10:52; Lukas 7:50 en 17:19 lezen wij ook hoe Christus de mensen preees voor hun geloof om te worden genezen.

Toen Martha haar zuster Maria verwijten maakte voor haar luisteren naar de Meester, in plaats van de handen uit de mouw te steken, deed Zijn milde terechtwijzing kennelijk wonderen voor haar geestelijke groei. Als wij later deze gezusters meemaken vlak na het overlijden van hun broer, is Martha, wegens haar groot geloof, de geestelijke heldin. Wanneer zij Christus op straat tegenkomt, zegt zij: „Heere, waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven; maar ook nu weet ik, dat alles, wat Gij van God begeren zult, God U het geven zal.“ (Joh. 11:21, 22.)

Het komt ons voor, dat het geloof van Martha, aangemoe-

„En de gehele stad was bijeenvergaderd . . . En Hij genas er velen . . . die kwalijk gesteld waren.“ (Mk. 1:33, 34.)

digd door Christus, voorafging aan de opwekking van Lazarus.

Eén van de belangrijkste manieren waarop Jezus Christus Zijn menselijkheid aan de dag legde, was Zijn behoefte aan het gebed. Keer op keer trok Hij zich terug van de aanhoudende aandrang van de menigte ten einde troost en verlichting te zoeken door middel van persoonlijk gebed. Veertig dagen van vasten en gebed in de woeste gebieden van Juda gingen ook vooraf aan Zijn bediening; en de laatste woorden die Hij in de sterfelijkheid uitte, waren gericht tot Zijn Vader: „Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.” (Luk. 23:46.)

Daar Hij Zijn discipelen het bidden leerde, kunnen wij er van overtuigd zijn dat Hij zelf het juiste voorbeeld stelde en dat Zijn aanwijzingen gebaseerd waren op Zijn eigen gebedsleven.

„En als gij bidt, zo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden...” (Mt. 6:7.)

„... gaat in uw binnenkamer, en ... bidt uw Vader ... in het verborgen; en uw Vader ... zal het u in het openbaar vergeldent.” (Mt. 6:6.)

„Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.” (Mt. 26:41.)

„... vergeeft, indien gij iets hebt tegen iemand; opdat ook uw Vader ... ulieden ... vergeve.” (Mk. 11:25.)

„... men (moet) altijd bidden, en niet vertragen.” (Luk. 18:1.)

En, wellicht het meest betekenisvolle, „Bidt, en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij.” (Joh. 16:24.) Er is echter één bepaald terrein waarop wij méér met Christus gemeen hebben dan op welk ander gebied dan ook, en dat is onze gezamenlijke behoefte om te beminnen en te worden beminnd. Ook hier zien wij, zowel door het lichtende voorbeeld van Zijn eigen leven, als door Zijn vele leringen over dit onderwerp, dat de kern van Zijn boodschap de liefde tot God en tot de medemens betreft, waarbij de één niet kan bestaan zonder de ander.

Jezus Christus, die met oneindige barmhartigheid hen die zich bekeren vergeeft, verbindt de liefde aan de vergeving: „... maar dien weinig vergeven wordt, die heeft weinig lief.” (Luk. 7:47.)

„Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.” (Joh. 14:15.) Jezus Christus, die zó gehoorzaam aan de wil des Vaders was dat Hij zich zelfs liet kruisigen, gaf hiermee blijk van Zijn volmaakte liefde.

Hij gaf de mensen raad, uitgaande van Zijn eigen ervaringen. „Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten ... Opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders, Die in de hemelen is... Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.” (Mt. 5:44, 45, 48.)

Dan vormt in bovengenoemde tekst een sleutelwoord dat wijst op een antecedent. Welk antecedent zou dat kunnen zijn? Bij een zorgvuldige bestudering van deze verzen zien wij, dat de liefde, ja, zelfs het liefhebben van onze vijan-

den, de weg is tot volmaking. Met Zijn mededogen voor alle mensen, dat ook vergeving inhield voor hen die Hem aan het kruis hadden genageld, spreidde Christus deze eigenschap op volmaakte wijze ten toon.

De liefde was voor Christus een dynamische macht, een hoofdfactor bij de bekering, zoals het volgende voorbeeld aanwijst. Petrus had de Meester drie jaar lang gevolgd en van Zijn goddelijkheid getuigd op een tijdstip dat vele der discipelen het af lieten weten. Op een zeker moment, weifelde hij en verlooroede Zijn Heer. Deze wist echter, dat de liefde de meeste zielen wint toen Hij Petrus vroeg, „Hebt gij Mij lief?” (Joh. 21:17.)

Hoewel Hij Petrus moest grieven door hem deze vraag tot drie keer toe te stellen, wist de Meester, dat als Petrus Hem werkelijk liefhad, hij zou worden bekeerd en de kracht zou hebben ook anderen te bekeren.

Het gebied waarop Christus boven alles Zijn menselijkheid bewees, was Zijn lijden en Zijn dood. Als een man stond Hij voor Pilatus: het prachtigste voorbeeld van mannelijkheid dat de Vader ooit op aarde had doen verschijnen. In de laatste uren van Zijn leven had Hij tijd om regelingen te treffen voor Zijn moeder, een stervende dief troost en verzekering te verschaffen, en God te vragen degenen die Hem pijnigden te vergeven.

Eén van Zijn tegenstanders zei: „Anderen heeft Hij verlost, Hij kan zichzelf niet verlossen.” (Mt. 27:42.) En dit was volkomen waar. Niemand kan zichzelf ontzien en tegelijkertijd anderen redden. De Helland zei, „Die zijn ziel (leven) vindt (behoudt), zal dezelve verliezen; en die zijn ziel zal verloren hebben om Mijnentwil, zal dezelve vinden.” (Mt. 10:39.)

De grote verlossing is van een dermate grote betekenis voor het menselijk geslacht, dat elke gedachte en elke handeling van ieder mens die ooit op aarde heeft geleefd, nú leeft, of nog zal leven, ermee gemoed is. Slechts God kent de werkelijke hoogte en diepte van hetgeen Christus voor ons deed met Zijn verzoening. Als wij tot een begrip kunnen komen van het plan van zaligheid dat ons door de profeten Gods wordt onderwezen, is dat alles wat wij op dit moment hoeven te weten, en het is de belangrijkste kennis die wij op aarde op kunnen doen.

Zonder zowel Zijn menselijkheid als Zijn goddelijkheid, zou de grote verlossing van onze Helland nooit plaats hebben kunnen vinden. Welk een grote dankbaarheid moet er niet in ons hart zijn, dat wij vanuit de duisternis in het wonderbaarlijke licht van Zijn liefde en vergeving zijn gebracht en de belofte hebben ontvangen van het eeuwige leven.

Door Zijn geboden te onderhouden, zal ieder macht, iedere volmaaktheid en iedere vreugde die de Vader bezit ook ons ten deel vallen.

De Here heeft beloofd: „En hij die Mij ontvangt, ontvangt Mij Vader.

„En hij, die Mij Vader ontvangt, ontvangt Mij Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mij Vader heeft, aan hem worden gegeven.” (LV 84:37, 38.)

Statistisch rapport van het jaar 1974

Samengesteld door het Bureau van de
Presiderende Bisschop

Ter informatie van de leden der kerk,
heeft het eerste presidium het volgen-
de statistische rapport over het ledental
laten verschijnen.

Kerkelijke units

Aantal ringen van Zion aan het eind van 1974	675
Aantal wijken	4.756
Aantal zelfstandige gemeenten in ringen	1.195
Totaal aantal wijken en zelfstandige gemeenten in ringen aan het eind van 1974	5.951
Aantal gemeenten in zendingsgebieden aan het eind van 1974	1.822
Aantal zendingsgebieden aan het eind van 1974	113

Bestand van het ledental op 31 december 1974

In de ringen	2.960.143
In de zendingsgebieden	425.766
Totaal aantal leden	3.385.909

Groei van de kerk in 1974

Aantal kinderen gezegend in ringen en zendings- gebieden	72.717
Aantal ingeschreven kin- deren gedoopt in ringen en zendingsgebieden	47.234
Bekeerlingen gedoopt in ringen en zendingsge- bieden	69.018

Maatschappelijke statistie- ken (gebaseerd op gege- vens uit de ringen en zen- dingsgebieden over 1974)

Geboortecijfer per duizend	26,11
Gehuwd per duizend	14,29
Sterftecijfer per duizend ...	4,50

Priesterschap

Aantal Aäronische priester- schapsdragers op 31 december 1974	
Diakenen	140.185
Leraren	107.277
Priesters	170.867
Totaal aantal Aäronische priesterschapsdragers ..	418.329

Aantal Melchizedekse priesterschapsdragers op 31 december 1974

Ouderlingen	292.873
Zeventigers	25.184
Hoge priesters	104.919
Totaal aantal Melchize- dekse priesterschaps- dragers	422.976
Totale aantal Aäronische en Melchizedekse priesterschapsdragers ..	841.305

(Een toename van 29.357 in
1974)

Ingeschreven bij de kerke- lijke organisaties

Zustershulpvereniging	861.272
Zondagsschool	3.101.281
Aäronische priesterschap .	180.912
Meisjesvereniging	178.307
Jeugdwerk	468.790
OOV van de Melchizedekse priesterschap	650.000

Welzijnszorg

Aantal personen geholpen in 1974	109.212
Aantal personen voor wie betaald werk werd gevonden	17.346

Jaar	Aantal zendings- ringen	Aantal zendings- gebieden	Totaal aantal leden
1963	389	73	2.117.451
1964	400	75	2.234.916
1965	414	74	2.395.932
1966	425	75	2.480.899
1967	448	79	2.614.340
1968	473	83	2.684.073
1969	496	88	2.807.456
1970	537	94	2.930.810
1971	562	98	3.090.953
1972	592	101	3.227.790
1973	630	108	3.321.556
1974	675	113	3.385.909

Aantal dagen werk geschonken aan de welzijnszorg	139.418
Aantal dagen dat er ge- bruik werd gemaakt van geschonken installaties of werktuigen	4.102

Genealogical Society

Aantal namen vrijgegeven voor tempelverordenin- gen	2.704.905
De genealogische verslagen die ge- durende dit jaar in 27 landen op microfilm werden opgenomen, brach- ten het totaal tot 836.952 rollen film van ieder 30 meter lang, hetgeen gelijk staat aan 3.992.911 gedrukte boek- delen van 300 bladzijden.	

Tempels

Aantal endowments ver- richt in 1974 in de 16 in be- drijf zijnde tempels	
Voor de levenden	37.432
Voor de doden	2.535.518
Totaal aantal begiftigingen	2.572.950

Kerkelijke scholen

Totaal aantal leerlingen ingeschreven bij scholen van de kerk, waaronder academies en kweek- scholen	307.810
--	---------

Jimmy Drew – schoorsteenveger

DOOR THOMAS J. GRIFFITHS

Geïllustreerd door James Christensen

Als jongen heb ik eens iets geleerd dat ik nooit zal vergeten. Toen hetgeen ik ga vertellen zich afspeelde woonden wij in een klein mijnwerkersdorpje in Wales in Engeland. De kolen die daar werden gewonnen vormden voor de bewoners niet alleen de voornaamste bestaansbron, maar dienden ook voor het stoken van de haard in

de lange koude winters en als brandstof voor de fornuizen waarop het eten werd bereid. Door het grote kolenvverbruik raakten de schoorstenen in het dorp vaak verstopt en moest er een schoorsteenveger komen die het aangekoekte roet weer losstak.

Ons dorp had voor dat werk een eigenaardig klein mannetje. Zijn verschijning was eigenlijk een beetje weerzinwekkend. Zijn handen waren gekromd en zijn rug was altijd gebogen, alsof hij een zware last met zich torste. Maar het vreemdste aan hem was wel dat hij nooit een woord uitte, behalve dan de roep van zijn vak: „Schoorsteenveger! Schoorsteenveger!” Dit enige geluid dat over zijn lippen kwam was nog slechts verstaanbaar voor wie hem kenden. Dit was Jimmy Drew.

Jimmy was nooit iemand tot last. Hij liep dag aan dag door de straten van ons dorp met een bos bezems op zijn rug en stootte nu en dan zijn vreemde kreet uit. Wanneer iemand hem binnenriep om een schoorsteen te vegen, deed hij zwijgend zijn werk waarbij hij het losgekomen roet in een meegebrachte zak deed die hij daarna wegdroeg. Voor elk karwei kreeg hij twee shilling, en deze transacties verliepen altijd in stilte, want Jimmy was zo goed als stom.

Vaak staken wij jongens de draak met Jimmy. We liepen hem dan na met gebogen ruggen terwijl wij onze handen kromden alsof het klauwen waren en probeerden Jimmy's eigenaardige roep na te doen. Toch scheen het hem nooit te raken; hij ging zijn eigen weg en stoorde zich niet aan ons.

Op een dag gebeurde het dat terwijl we Jimmy weer op de gebruikelijke manier bespotten, mijn vader ons achterop kwam en betrapte. Gewoonlijk was mijn vader rustig en beheerst, maar nu pakte hij mij onzacht bij de arm en dwong mij met forse pas naar huis te lopen. Daar ging hij met mij voor het grote erkerraam staan, van waaruit wij het beneden ons liggende dak konden overzien. Zijn stem klonk streng toen hij naar beneden wijzend zei: „Zie je daar de mijn?”

Die kon ik inderdaad beneden zien liggen. Hij heette de Prince of Wales-mijn. Zolang mijn herinnering terug-

ging was hij er al, en hoewel er boven die mijn nog altijd een stellige over-eind stond boven de schacht, eisten roest en verval hun tol.

De liftkoolen waarmee dagelijks eertijds de mijnwerkers in de diepte waren afgedaald waren verdwenen en de schacht zelf was afgedekt met dikke planken en omgeven door roestende kabels. Er hing altijd een vreemde, onheilspellende sfeer om de verlaten mijn, en wij jongens gingen er zelden heen. Ik herinner me nog dat we op een keer een plank hadden losgetrokken. Toen we stenen in het zwarte gat lieten vallen leek het ons een eeuwigheid toe voor we de plons hoorden in het water beneden ons.

„Ja vader,” antwoordde ik, „ik zie de Prince of Wales.”

„Luister dan goed en onthoud het goed.”

Toen vertelde hij me met een ernstige stem het volgende. In de tijd toen hij jong was was de Prince of Wales nog een bloeiende mijn en de trots van de vallei. Op een dag brak er echter na een ontploffing brand uit in een van de gangen diep onder de aarde. Al gauw verspreidde het vuur zich door de hele mijn, en hoewel verschillende reddingsploegen probeerden de ingesloten mensen te bevrijden, werden ze telkens teruggedreven door het laaiende vuur. Tenslotte besloten de mijneigenaren in een laatste wanhopige poging om de mijn te behouden, het kanaal dat betrekkelijk dichtbij liep met de mijn te verbinden. Honderdvierentachtig mannen en jongens zaten daar gevangen in het gangenstelsel diep onder de grond.

Wie de explosie hadden overleefd en nog niet door het vuur waren verbrand kwamen nu om in het water dat naar binnen stroomde en al gauw de gangen van de mijn blank had gezet. Honderden dorpsbewoners hadden zich rondom de ingang van de mijn verzameld om te zien of er nog overlevenden waren, maar de uren waren verstreken en toen het water ingelaten werd was de laatste hoop vervlogen. Er heerste bittere wanhoop. De leden van de reddingsploeg waren naar hun huizen teruggekeerd met sombere gezichten. „Het is uitgesloten dat iemand het overleeft,” was hun

commentaar geweest. Toen kwam het water.

Noch wachtten er dorpelingen. Het is hard om zonder de vrienden en familieleden die men dichtbij weet verder te moeten leven.

Toen gebeurde bij het dalen van de zon het ongelofelijke. Uit het zwart geblakerde gat klonk een roep om hulp. En voor de ogen van de met stomheid geslagen menigte verschenen handen. De handen van iemand die zich opgetrokken had aan de kabel van de liftkooi. Snel werd de man opgevangen. Het vlees van zijn handen was totaal kapot en zijn kleren praktisch weggebrand van zijn lichaam. Voorzichtig legden zij hem neer, de dokter deed voor hem wat hij kon. De man die daar lag was meer dood dan levend, maar de moed en de levenskracht die hem ertoe gedreven hadden de lange klim te volbrengen uit het diepe van de mijnschacht naar het daglicht boven haalden hem erdoor. Deze man was Jimmy Drew.

De vraag die ieder op de lippen brandde was: „Hoe kan iemand een explosie overleven, het vuur en het water, en dan die vele tientallen meters langs een staaldraad omhoog klimmen, en dat overleven?”

Deze vraag is nooit beantwoord. Want Gods genade had een sluier gelegd om de geest van Jimmy. Hij zou nooit hoeven vertellen van de verschrikkingen die hij doorgemaakt had.

Ik kan het me nog goed herinneren, dat mijn vader zijn arm om mij heen sloeg en mij dicht tegen zich aan trok. De tranen stonden ons in de ogen.

Ook al was ik destijds nog maar een kleine jongen, waar het in dit verhaal om ging is goed tot mij doorgedrongen. Er zijn mensen die ten gevolge van een ongeluk of al bij hun geboorte niet zo mooi gevormd zijn als anderen, maar als iemand er de draak mee stak, ik niet meer. Voor mijn tranen van toen hoef ik me niet te schamen.

Ik sta in gedachten regelmatig weer voor dat grote raam uit te kijken over het dal dat zich voor mij uitstrekte, en dan denk ik aan die kleine en gebogen schoorsteenveger, Jimmy Drew.

Overgeplaatst naar Carltonville

DOOR MARK E. SIMPKINS

Ongelovig staarde ik mijn zendingspresident aan. Zijn woorden galden nog na in mijn hoofd: „Broeder, zij hebben besloten u over te plaatsen naar Carltonville. U moet zich daar morgenochtend melden.”

Ik voelde me geslagen. Maandenlang hadden mijn collega en ik hard gewerkt. We hadden ons best gedaan belangstellenden te vinden voor het evangelie. Eerst hadden onze pogingen nutteloos geleden, en na de zevende maand was ons enthousiasme al aardig teruggelopen, maar toen ontmoetten we Phyllis Johnson, een aardige vrouw van achter in de zeventig. Ze was blij met onze boodschap en zag telkens weer uit naar de gesprekken. Het leek wel of alles wat ze leerde maakte dat ze nog meer wilde weten. Voor het eerst zag ik resultaat op mijn werk. Ik was er trots op. Ik was blij dat ik zendeling was.

Ik zag met groot verlangen uit dat zij gedoopt zou worden — het zou mijn eerste doop betekenen — en volgende zaterdag zou de grote dag zijn. Maar de mededeling van de zendingspresident maakte aan al mijn plannen en vooruitzichten in één klap een eind. Toen ik zijn kantoorje verliet had ik wel willen huilen.

Toch was het, toen ik nog eens over de woorden van de president nadacht, of diep in mij iets zachtjes zei: „Mark, dit besluit is niet van de president... De Here vraagt je om te gaan.”

Mijn nieuwe collega in Carltonville was een week voor mij aangekomen en had een lijstje opgemaakt van de mensen in het dorp die al eerder lessen hadden gehad. Toen we samen neerknielden voor ons gebed voelden we beiden dat een kracht ons deel was geweest toen we werden overgeplaatst, en bij het doornemen van de twaalf namen op de lijst leek het alsof één ervan zich regelrecht aan mijn hart opdrong — Marshall!

Door de hozende regen en het dichte struikgewas had ik moeite het smalle weggetje naar het huis van de Marshalls te vinden, en ik was blij toen ik eindelijk een vriendelijk licht door de ramen zag schijnen. Broeder Marshall was verbaasd op zo'n natte, koude avond nog bezoek te krijgen, naar hij ontving ons hartelijk en nodigde ons uit plaats te nemen op zijn letwat versleten bank in de huiskamer. De Marshalls bleken uit Nieuw-Zeeland afkomstig, alwaar zijn vrouw de tempel had bezichtigd alvorens die werd ingewijd.

Daarna waren zij met hun drie kleine kinderen naar Zuid-Afrika geëmigreerd. Ze gingen akkoord met alles wat de zendelingen hun hadden gezegd, behalve met de wet der tienden!

„Dat is gewoon niet te geloven,” zie broeder Marshall. „En trouwens, en hier daalde zijn stem, „het zou er geneens af kunnen.” Hij zat op de enige stoel die verder in het vertrek te bekennen viel en naar zijn versleten schoenen sturende sprak hij verder: „Ziet u ...” En, na een lange pauze: „We hebben gewoon geen geld meer.”

In de lange stilte die volgde klonk zacht het huilen van

zuster Marshall. „De laatste drie dagen hebben we niets anders te eten gehad dan watabrikozen achter uit de tuin,” zei ze wanhopig. „Ik weet niet wat ik doen moet. Het fruit uit de tuin is bijna op, en de kinderen beginnen om eten te vragen. We zijn ten einde raad. We kennen hier niemand. Wat moeten we toch doen?”

Ik zat me verslagen af te vragen hoe je zulke mensen nog om een tiende kunt vragen, en toen zag ik opeens het antwoord helder voor me. Ik werd doorstroomd met een kracht, zoals ik nog nooit eerder had gevoeld. Ik herinnerde me hoe ik als jongen geleerd had de tienden af te dragen. Het is een gebod des Heren. Ik wist dat de Here beloofd heeft de vensteren des hemels te zullen openen voor hen die hun tienden inderdaad betalen, en ik wist ook dat dit gebod voor iedereen gold, rijk of arm.

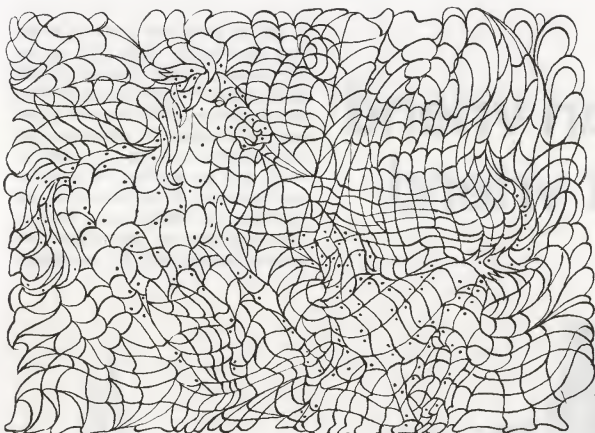
Ik zat op het randje van de bank. Het brandende gevoel deed mij zeggen: „Broeder en zuster Marshall, ik beloof u in de naam van de Here onze God, dat wanneer u uw tienden betaalt en zich aansluit bij Zijn kerk, u nooit honger zult lijden, en altijd een huis zult hebben om in te wonen.” Roerloos zaten zij daar. Zij dachten over de belofte die hun deel was na. Toen klonk de rustige stem van broeder Marshall. Na een korte blik van verstandhouding met zijn vrouw te hebben gewisseld zei hij: „Broeders, ik weet dat alles wat mij door jullie verteld is waar is. Nu weet ik dat ik ook dit moet doen.”

Hun doop werd bepaald op de volgende zaterdag, en die zaterdag ontvingen wij 's middags om een uur of twaalf een telefoontje van het zendingskantoor. „Broeder, u en uw collega moeten als u vandaag voor de doop naar het zendingskantoor komt alles meebrengen wat u bezit. Het zendingswerk in Carltonville wordt voor onbepaalde tijd gestaakt.”

Toen ik het nieuws aan mijn collega vertelde hilde ik, hardop. Ik viel bij mijn bed op mijn knieën om de Here vergeving te vragen. Hij had mij geroepen om een fantastisch fijn gezin dat gereed was voor de doop de helpende hand te reiken. Het was hun laatste kans in jaren, misschien in hun leven. Ik realiseerde mij mijn zelfzuchtigheid toen ik wilde doen wat voor mezelf het leukste was, en ik beloofde de Here voortaan te zullen gehoorzamen als Hij riep.

Ongeveer anderhalf jaar later, en ongeveer 750 kilometer daarvandaan, zat ik op de voorste bank in een kapel in Rhodesië. Het was de laatste getuigenisvergadering die ik in Afrika zou bijwonen. Ik luisterde naar het getuigenis van een vrouw van middelbare leeftijd, met een afgedragen, maar keurig gestreken jurk. Het was zuster Marshall. Met diepe overtuiging dankte zij de Here voor haar lidmaatschap van de kerk, voor haar getuigenis van het evangelie, en voor de twee zendelingen die haar en haar echtgenoot op een regenachtige dinsdagavond een bezoek hadden gebracht. Zuster Marshall vertelde dat zij sinds die tijd nog veel moeilijks had doorstaan, maar dat zij als beloning voor haar trouw en het betalen van de tienden nooit honger had geleden met het gezin, en altijd een huis heeft gehad om in te wonen.

Mark A. Simpkins is student aan de BYU

Kleurenpuzzel

DOOR JOHN CONNER

Kleur de vakjes met een stip netjes om twee goede vriendjes te zien spelen.

Wie? DOOR ROBERTA L. FAIRALL.

Wie was niet blij met deze regen? Wie ziet de droogte als een zegen? Trek een lijn tussen de genummerde puntjes en je komt hem tegen.

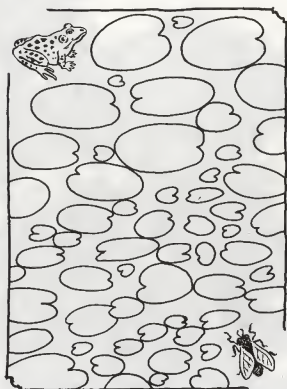
Voor de grap

Verborgen voorwerpen

DOOR ANN STACEY

Kun je in dit plaatje een aambeeld, een pijl, een mier, een vliegtuig, een anker, een appel en een bij ontdekken?

Kwak's maaltijd

DOOR WALT TRAG

Deze kikker heeft honger. Kun jij hem helpen de vlieg te vangen zonder op de leliebladen te stappen?

DOOR MARION D. HANKS
Assistent van de Raad der Twaalven

Van vriend tot vriend

Ik had het geluk vele jaren als zending werkzaam te mogen zijn op het tempelplein te Salt Lake City en het grote voorrecht daar vele beste mensen te onderwijzen die van over de gehele wereld gekomen waren om over het evangelie en over de kerk te horen. Eén van degenen die ik me het best herinner is Dr. Aer Waerland, een geleerde die bekend stond om zijn onderzoeken op het gebied van de voedingsmiddelen en voedingsge-

**Een beginsel
met
een belofte**

wonten, en daarover verschillende boeken gepubliceerd had.

Dr. Waerland was uit Stockholm naar Salt Lake City gekomen om meer over onze kerk te vernemen en vooral om van gedachten te wisselen over onze gezondheidswetten. Het belangrijkste uit deze wetten staat natuurlijk in de openbaring die de Here in 1833 aan Joseph Smith heeft gegeven en die wij meestal het Woord van Wijsheid noemen. In Zweden hadden zendelingen Dr. Waerland over onze inzichten op het gebied van de gezondheidsleer verteld, en omdat hij reeds jarenlang in dezelfde richting had gestudeerd wilde hij er hier, waar de kerk haar hoofdzetel gevestigd heeft, het fijne van vernemen.

Ik vertelde Dr. Waerland wat de Here ons geleerd heeft. Dat ons lichaam een deel is van onze eeuwige ziel, en dat we zonder ons lichaam niet gelukkig kunnen zijn. Dat we ons lichaam bij de wederopstanding terug zullen krijgen en dat het daarom van betekenis is dat wij ons best doen het zo schoon en gezond mogelijk te houden.

Uit het Woord van Wijsheid wordt ons een belangrijk beginsel duidelijk, dat gepaard gaat met een rijke belofte. Het beginsel bestaat erin dat we het goede dat wij van God ontvangen met dankzegging, verstandig en matig gebruiken. Daarentegen moeten wij ons onthouden van de dingen die niet goed voor ons zijn. De belofte houdt in dat degenen die zich trouw aan deze regel houden er in alle opzichten op vooruit zullen gaan, in gezondheid, in kennis en in wijsheid, en in heerlijke zegeningen van geestelijke aard.

Met de Leer en Verbonden open voor ons spraken Dr. Waerland en ik over de details van deze openbaring. Hij sprak zijn verbazing uit over de voorschriften die in dit boek staan, over het al dan niet eten en drinken van wat voorhanden is. Hij stond erbij stil dat alcohol, tabak en warme dranken als niet goed voor het lichaam worden voorgesteld, en hij vroeg mij hoe Joseph Smith, een jongeman van 27 jaar zonder onderricht of ervaring op het gebied van de voeding, in zijn tijd dingen kon weten die zelfs de meest toonaangevende geleerden op dat terrein nog onbekend waren. Ik legde hem uit dat Joseph Smith een profeet was, en deze kennis middels openbaring verkregen had. En ik vroeg hem wat hij van de jongeman die 140 jaar geleden dit document opstelde dacht. „Ik weet niets van profeten of openbaringen,” was zijn antwoord, „maar ik zou zeggen dat die jongeman zijn tijd 140 jaar vooruit was.”

Toen vertelde hij mij over de nieuwste ontdekkingen van de wetenschap en van zijn eigen onderzoeken op dit gebied, en hij verzekerde mij dat alles wat hierover in het Woord van Wijsheid gezegd wordt waar is.

Nadat we nog wat gesproken hadden over profeten en openbaringen en hij mij nog eens verzekerde had dat hij geen religieus man was, herhaalde hij nog eens met klem dat degene die destijds dat document had opgesteld daarmee zijn tijd 140 jaar vooruit was geweest.

Tegenwoordig is het onomstotelijk bewezen dat alcohol, tabak en caféïne schadelijk zijn voor de gezondheid. Hun nadelige invloed is meer dan eens duidelijk aangetoond. Ook weten wij in onze tijd veel over het belang van een verantwoorde voeding, van de juiste voedingsstoffen, en van het feit dat we zelfs daarvan niet te veel moeten eten. Maar al deze dingen wist men in de tijd van Joseph Smith niet. God vertelde ze aan hem door middel van een openbaring, en hieraan moeten wij denken wanneer wij onze hemelse Vader danken voor de vele heerlijke zegeningen die Hij ons door middel van Zijn profeten heeft gegeven.

ZIJ HADDEN HUN

Lang geleden begon de koning van Babel, Nebukadnezar, een oorlog tegen het volk van Juda, en na enige tijd onderwierp hij het. De schatten van het veroverde land, waaronder vele prachtige, heilige voorwerpen uit de tempel in Jeruzalem, vielen in zijn handen. Maar Nebukadnezar nam niet alleen materiële buit mee, in zijn stoet volgden hem een grote groep gevangene genomen mensen.

Toen hij na de lange reis in zijn eigen koninkrijk was teruggekeerd, riep Nebukadnezar zijn hoogste ambtenaar bij zich. Hij beval de man, A'spenaz, een keuze uit de kinderen te maken en af te zonderen wie van koninklijke afkomst waren. Het ging hem ook om intelligentie, uiterlijk schoon en lichamelijke volkomenheid.

Deze kinderen wilde de koning in zijn hofhouding opnemen, en die zouden hetzelfde kostelijke voedsel mogen gebruiken, dezelfde volle wijn mogen drinken die aan de koning werden geserveerd. Zij zouden worden onderwezen in de taal van de Chaldeeën en moesten na drie jaar bij hem gebracht worden, zodat hij kon beoordelen hoe zij zich ontwikkeld hadden.

Onder de uit Juda weggevoerde kinderen waren vier vrienden: Daniël, Hananja, Misaël en Azarja. Omdat deze

namen in Babylon te ongewoon waren had de hoogste ambtenaar hun namen voor het gemak maar een beetje veranderd; Daniël noemde hij Beltsazar, en Hananja Sadrach, en Misaël Mesach, en Azarja Abed-nego.

Daniël had gehoord dat de koning van plan was hen van zijn eigen voedsel te laten eten, en hij was vastbesloten om dit samen met zijn vrienden te weigeren, want hij wist hoe ongezond zulke overdadige maaltijden waren.

Toen hij de hoogste ambtenaar zijn besluit meedeelde zorgde de hemelse Vader ervoor dat deze niet boos werd. De man was zelfs van de jongen gaan houden, en hij had een diep respect voor diens vastbeslotenheid. Toch was hij bang dat de koning hem zou doden als hij de jongens niet het voorgeschreven voedsel gaf, want hij was er zeker van dat ze er, wanneer ze anders aten, in vergelijking tot de andere kinderen al gauw minder goed uit zouden gaan zien. Daarom besloot Daniël toen maar met een lagere ambtenaar te praten in de hoop dat deze, omdat hij niet de volle verantwoordelijkheid droeg maar wel met de bereiding van de maaltijden was belast, hem wel zou willen helpen. Daniël vroeg de man, die Melzar heette, of hij aan hen niet gewoon helder water en een mengsel van groenten en

GELIJKEN NIET

erwten wilde geven. Wanneer ze na tien dagen dit gegeten te hebben er niet duidelijk beter uit zouden zien dan de andere kinderen, zo beloofde Daniël, dan zouden hij en zijn vrienden voortaan alles eten wat hij hun voorzette.

Melzar stemde toe en aan het einde van de tien dagen zagen de vier vrienden er zoveel kwieker en gezonder uit dan de andere Judese kinderen dat Melzar hun water en groenten bleef geven, terwijl hij de andere Kinderen het eten van de koning voorzette.

Maar Daniël en zijn vrienden hadden niet alleen gezondere, krachtigere lichamen dan de anderen, onze hemelse Vader zegende hen ook met grote wijsheid en het vermogen om snel te kunnen leren. Bovendien gaf hij aan Daniël de gave om visioenen en dromen uit te leggen.

Na verloop van drie jaren liet de koning Nebukadnezar de kinderen bij zich brengen om te zien hoe ze waren opgegroeid en zich hadden bekwamd. Toen Daniël en zijn vrienden tenslotte aan de beurt waren en de koning met hen praatte, verbaasde hij zich over hun gezondheid en intelligentie. Verwonderd merkte hij op dat er onder al de overige Judese Kinderen geen waren die konden halen aan de vrienden. En toen hij met hen sprak merkte hij dat

zij „in alle zaken van verstandige wijsheid ... tienmaal boven de tovenaars, die in zijn ganse koninkrijk waren” geacht moesten worden. (Daniël 1.)

Net als aan Daniël vertelde onze hemelse Vader ook aan Joseph Smith hoe de heiligen hun lichaam en geest gezond en sterk kunnen houden. Wat de Here hierover aan Joseph Smith heeft verteld noemen wij het Woord van Wijsheid, een zegen voor iedereen die het begrijpt en ernaar leeft.

Lees thuis samen afdeling 89 van de Leer en Verbonden. Je zult dan horen hoe je „wijsheid en grote schatten aan kennis” kunt vinden, „ja, verborgen schatten,” en hoe je zult kunnen „lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.” (LV 89:19, 20.)

HIJ

MAT DE AARDE

DOOR JOHN HUDSON TINER
Geïllustreerd door Sherry Thompson

Zijn de mensen vandaag intelligenter dan lang geleden? Hebben wij in de loop der tijden betere hersenen gekregen? Is de tegenwoordige mens verder ontwikkeld? Lange tijd hebben geleerden aangenomen dat mensen in onze tijd beter kunnen denken dan vorige generaties omdat de intelligentie van de mens in de loop der eeuwen zou zijn toegenomen.

Maar dit hoeft helemaal niet waar te zijn. In manuscripten die wij van de oude Grieken hebben lezen wij over de Griekse geleerde Eratosthenes die meer dan 2.000 jaar geleden leefde.

Eratosthenes groeide op in Cyrene, een Grieks dorpje aan de kust van Libye in Noord-Afrika. Hij studeerde taalkunde in Alexandrië en wijsbegeerte in Athene en was een bereisde jongeman.

Later werd Eratosthenes de bibliothecaris van de bibliotheek in Alexandrië, waar hij boeken schreef over de onderwerpen die hij op dat moment bestudeerde: de wiskunde, de sterrenkunde en de aardrijkskunde. Eratosthenes deed vele opwindende ontdekkingen, maar zijn meest opzienbarende prestatie was de berekening die hij maakte van de omtrek van de aarde. Hoewel latere beschavingen weigerden dit feit aan te nemen, begrepen de oude Grieken al dat de aarde rond was.

„Als de aarde dan een bol is,” dacht Eratosthenes, „hoe groot is die dan?” Door zijn naspeuringen had hij gehoord van een diepe put in Syene, het tegenwoordige Assoan in het zuiden van Egypte. Op 21 juni, de langste dag van het jaar, bereikt de zon haar hoogste stand. Ieder jaar, om twaalf uur in de middag, weerkaatste het water op de bodem van de put de stralen van de zon. Op dat moment moest de zon dus loodrecht boven de put staan.

Op hetzelfde uur van dezelfde dag stond de zon nooit recht boven Alexandrië. De hoge gebouwen van de stad wierpen kleine schaduwen, en aan de hand van de lengte van de schaduwen kon Eratosthenes de stand van de zon berekenen; de invalende zonnestralen maakten een hoek

van zeven graden met de loodrechte stand.

Uit dit verschil in zonnestand concludeerde Eratosthenes dat het oppervlak van de aarde van Syene tot Alexandrië gebogen was, en omdat zeven graden ongeveer een vijfzigste deel uitmaken van een hele cirkel, wist hij dat de afstand van Syene tot Alexandrië ongeveer een vijfzigste van de aardomtrek was.

Door de afstand van Alexandrië tot Syene met 50 te vermenigvuldigen had Eratosthenes dus de omtrek van de aarde.

„Maar,” zo vroeg hij zich af. „Wat is de afstand noord-zuid tussen de twee steden?” De nauwkeurigheid van zijn berekeningen hing af van de nauwkeurigheid waarmee hij deze afstand wist. Hij vroeg de kameeldrijvers die met hun karavanan al honderden jaren dezelfde route van stad tot stad volgden, hoe lang ze over de tocht deden. Er waren 50 dagen voor nodig om de 5.000 stadiën, ofwel 800 kilometer, af te leggen, zo deelden zij mee.

Nu kon Eratosthenes berekenen dat de totale omtrek van de aarde ongeveer 39.260 kilometer was, en hij kwam tot de conclusie dat de afstand niet zo'n probleem vormde om van Spanje naar Indië te varen. Aan het idee werd nauwelijks aandacht geschonken, tot Columbus in 1492 zijn opzienbarende zeereis naar Amerika maakte en bewees dat de afstanden meevielen.

De berekeningen van Eratosthenes en de door hem gevonden aardomtrek waren tot op één procent nauwkeurig. De moderne geleerden hebben dit niet willen geloven. Hoe kon een oude Griek met een put de aardomtrek berekenen, vroegen zij zich af. Wanneer een geleerde tegenwoordig een gevoeliger doet gaat hij uit van een veel grotere tolerantie dan één procent.

Tot een paar jaar terug ergerde het de geleerden zelfs een beetje dat Eratosthenes zulke verbluffend nauwkeurige resultaten boekte. Hij beschaamde hen door de nauwkeurigheid van zijn berekeningen, en er waren er zelfs die probeerden aan te tonen dat hij alleen maar geluk had gehad. Maar het was geen geluk geweest. De resultaten van andere

experimenten die Eratosthenes had gedaan waren net zo nauwkeurig.

Tegenwoordig moeten de geleerden wel bekennen dat de mensen uit vroeger tijden net zo intelligent waren als wijzelf, ook al hebben wij allerlei ingewikkelde apparatuur om ons te helpen met onze berekeningen.

VRAAG:

Hoe kun je dichter bij de maan komen zonder de aarde te verlaten?

ANTWOORD:

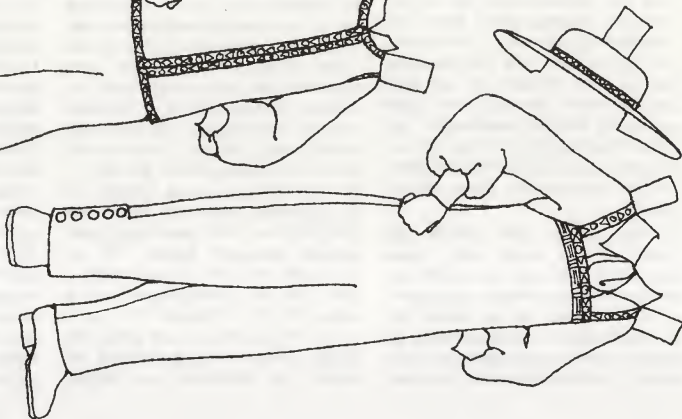
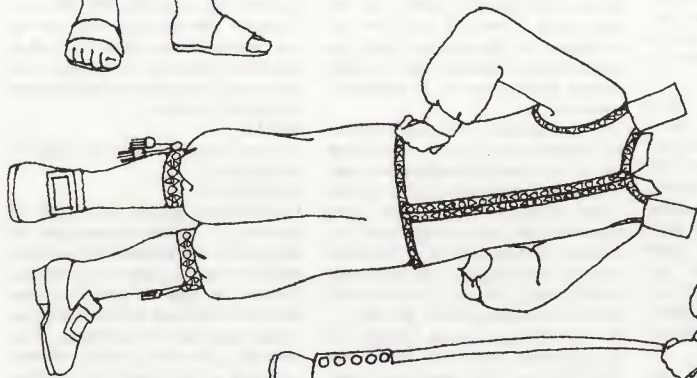
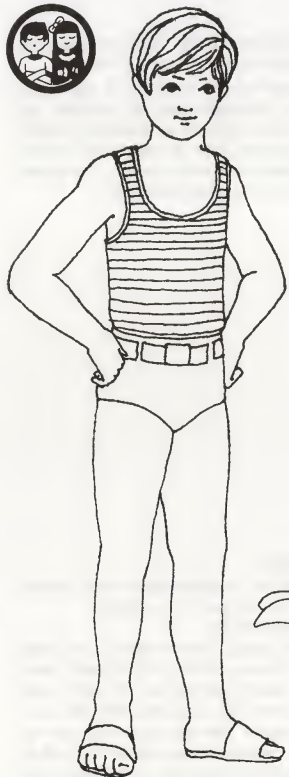
Blijf gewoon thuis zitten en kijk hoe de maan opkomt en langzaam langs de hemel opklimt tot hij recht boven je staat. (Dit duurt ongeveer zes uur.) Terwijl je naar de maan kijkt en haar van positie ziet veranderen, draait de aarde een kwart slag om haar as. Hierdoor kom jij zo'n kleine 6000 kilometer dicht bij de maan.

VRAAG:

Wat valt voortdurend, maar raakt de grond nooit?

ANTWOORD:

De maan valt aldoor, maar raakt de aarde nooit. Zij draait in een baan om de aarde op een afstand van ongeveer 400.000 kilometer boven het aardoppervlak. Doordat de aarde constant aan haar trek valt de maan elke seconde ongeveer 7,5 centimeter, maar doordat zij met zo'n enorme snelheid (ongeveer een kilometer per seconde) rondraait wordt zij niet naar beneden getrokken. De aantrekkingskracht van de aarde is net voldoende om de maan in een cirkel te laten draaien en te voorkomen dat zij in de ruimte wegschiet. In plaats van op de aarde te vallen, valt de maan er dus omheen.

Het priesterschap waardig dragen

Het priesterschap is een te grote verantwoordelijkheid — en voorrecht — om ongerechtigheid toe te laten

DOOR SPENCER W. KIMBALL

Terwijl ik hier zat te luisteren naar de voortreffelijke toespraken van deze vier broeders, wilde ik dat alle jongens op aarde en alle mannen op aarde deze woorden konden horen, zodat zij enige denkbeelden en standdaarden konden verkrijgen waar zij naar toe konden werken. Hoe gelukkig voor ons, de jongens en mannen van de kerk, dat wij op deze manier worden onderwezen en geïnspireerd bij ons persoonlijk leven en bij onze taak in de kerk.

Ik zou enige woorden willen richten tot onze uitvoerende ambtenaren, in het bijzonder de bisschoppen en ringpresidenten, die de „gewone rechters” in Israël zijn.

Ik zal u de woorden voorlezen van de profeten en de president der kerk uit een voorgaande eeuw. President John Taylor is als volgt aangehaald:

„Verder heb ik gehoord dat sommige bisschoppen getracht, hebben de zonden der mensen te verdoezelen. Tot hen zeg ik uit naam van God dat zij die zonde moeten dragen, ... en als iemand van u aan de zonden der mensen wil deelnemen, of ze wil verdedigen, zal u ze moeten dragen. Hoort u, bisschoppen en presidenten? God verlangt dat u het zelf doet. U bekleedt uw functie niet om met de rechtvaardigheid te knoeien, noch om de zonde en corruptie der mensen te verdoezelen.” (*Conference Report*, Apr. 1880, p. 78.)

Dit zijn krachtige woorden, broeders, en zij zijn door een president van de Kerk, een profeet van God, gesproken. George Q. Cannon geeft deze belangrijke verklaring: „De Geest van God zou ongetwijfeld zo gekrenkt zijn, dat Hij niet alleen degenen die schuldig zijn aan die daden zou verlaten, maar Hij zou zich ook terugtrekken van degenen die ze in hun midden toelaten zonder hieraan paal of perk te stellen of er aanmerkingen op te maken.”

Welnu broeders, ik zou nog vele andere algemene autoriteiten kunnen aanhalen die zich in dezelfde geest hebben geuit.

Het baart ons zorg, dat maar al te vaak de priesterschapsleider die de overtreder interviewt, zij zijn persoonlijke sympathie voor de overtreder en zijn gezin, geneigd is af te zien van de tuchtiging die op de overtreder dient te volgen.

Maar al te dikwijls wordt een overtreder vergeven en worden alle straffen opzij gezet, terwijl hij onder cen-

suur had moeten worden gesteld of geëxcommuniceerd. Maar al te dikwijls wordt een zondaar onder censuur gesteld, wanneer hij of zij had moeten worden geëxcommuniceerd. Bedenk wat president Taylor zei — dat u zelf die overtreding op u zult moeten nemen. Bent u daartoe bereid, broeders?

Weet u nog dat Alma zei: „Bekering nu, kon de mensen niet geworden, tenzij er een straf was...” (Alma 42:16.)

Denk daar eens even over na. Besef u wat dit betekent? Er kan geen vergeving zijn zonder waachtige en algehele bekering, en er kan geen bekering zijn zonder straf. Dit feit is even eeuwig als de ziel zelf.

Nog een gedachte: de ringpresident of de bisschop bepaalt wat er gebeuren moet en de raadgevers of de hoge raad aanvaarden of verwerpen zijn besluit. Het is echter niet zo dat er over dit besluit wordt gestemd, zoals bij vele gewone dingen.

Onthoud deze dingen astublieft wanneer er iemand voor u verschijnt die Gods wetten heeft overtreden.

Het is zo gemakkelijk ons te laten leiden door onze sympathieën. Maar wanneer een mens zonde heeft bedreven, moet hij lijden. Dit is een absolute vereiste — niet van de bisschop — maar een vereiste van de natuur en van het wezen van de mens zelf. Deze tuchtiging is vooral van toepassing op volwassenen en gehuwden, en in het bijzonder op degenen die de hogere verbonden in de tempel hebben gesloten. Zij moeten begrijpen dat zij niet kunnen knoeien met Gods heilige wetten.

Nog iets wat mij onlangs trof, waren enkele woorden van Joseph Smith, die door Wilford Woodruff waren aangehaald. Soms zijn onze leden behept met een flinke portie hoogmoed. Zij moeten per sé hun zin krijgen, of zij vertrekken. Heeft u het weleens meegemaakt dat iemand ervandoor ging en zwoer nooit meer een voet over de drempel van het kerkgebouw te zetten wegens een meningsverschil met de bisschop of een medelid?

„Wij krijgen de kans niet hoogmoedig te zijn,” zei de profeet, „ten aanzien van de functie die wij bekleden. In-

dien de president van de kerk of een van zijn raadgevers, indien de apostelen, of welke andere man dan ook, het idee krijgt dat God het zonder hem niet voor elkaar krijgt, en dat hij onmisbaar is bij de voortgang van des Heren werk, dan bevindt hij zich op glad ijs. Ik heb Joseph Smith horen vertellen, dat Oliver Cowdery, die de tweede apostel van de kerk was, tegen hem had gezegd, „Als ik deze kerk zou verlaten, zou zij vallen.” „Oliver,” had Joseph Smith geantwoord, „probeer het maar.” Oliver probeerde het, maar hij was het die viel en niet het koninkrijk van God. Ik heb vele apostelen meegemaakt die het gevoel hadden onontbeerlijk te zijn voor de Here, maar de Here liet zien dat Zijn werk ook zonder hen voortgang vond. Ik zeg tot alle mensen — jood en niet-jood, groot en klein, rijk en arm — dat de Here almachtig is en van geen enkel mens afhankelijk om Zijn werk tot stand te brengen, maar wanneer Hij inderdaad mensen tot Zijn werk roept, moeten zij op Hem vertrouwen.” (Wilford Woodruff, „Discourse,” Deseret Weekly, Apr. 6, 1890, 40:559-60.)

En nu, mijn geliefde broeders van de priesterschap, wil ik u erop attent maken dat het iets heel bijzonders is om met de conferenties gezamenlijk de priesterschapsvergadering mee te maken, wanneer de vaders en de zonen tezamen zijn en van verre komen om de conferentie bij te wonen.

Ik zie vele prachtige jongemannen onder u en het doet mij goed de ontwikkeling te zien van hen die eerlang de vaders en de leiders, de bisschoppen en de ringpresidenten, ja, en ook de zendingelingen zullen zijn.

Ik ben mij in het bijzonder bewust van de vele diakenen die hier aanwezig zijn. Ik herinner mij heel goed hoe het was een diaken te zijn — hoewel het een aardig aantal jaren geleden is — en hoe vereerd ik mij toen voelde. Mijn vader had altijd veel begrip voor mijn verantwoordelijkheden en liet mij het rijtuig gebruiken voor het ophalen van de vastengaven. Mijn gebied omvatte weliswaar het stadsdeel waar ik zelf ook woonde, maar de voortuinen waren lang en een zak meel, potten

ingemaakte vruchten of groenten, of brood wordt, naarmete de berg groeit, een zware last. Het rijtuig te mogen gebruiken was dus gemakkelijk en praktisch. In een latere periode werd overgegaan tot het afdragen van constanten, maar toen ik jong was, bestonden de vastengaven uit goederen. Het was een grote eer deze dienst voor mijn hemelse Vader te verrichten en hoewel de tijden veranderd zijn en er nu meestal geld in plaats van goederen wordt afgedragen, is de eer niet minder geworden.

Ik ben een diaken en daar ben ik altijd trots op. Wanneer ik de apostelen in een plechtige vergadering naar het podium zie lopen om het avondmaal te zegenen en andere van de algemene autoriteiten het brood en het water nederig zie rondnemen, dan ben ik er trots op een diaken te zijn, een leraar en een priester.

Wanneer wij met de broeders van de algemene autoriteiten onze bijzondere vergaderingen in de tempel hebben, en zij naar de avondmaalstafel komen om het avondmaal te zegenen en vervolgens rond te dienen, dan voel ik het kloppen van mijn hart en ben ik dankbaar voor het Aäronische priesterschap wat ik mag dragen, waardoor ik het voorrecht heb voor het avondmaal te mogen zorgen.

En als ik bedenken dat het Jezus Christus zelf was die het brood brak, het zegende en het ronddeelde aan Zijn apostelen, dan voel ik mij vereerd dat ik hetzelfde mag doen. Het is dan ook zeer belangrijk wat president Tanner en de andere broeders zojuist hebben gezegd over het waardig zijn om het avondmaal te bedienen en de eerbied die daarbij vereist is.

Voor de vaders onder u zou ik de woorden willen aanhalen van Walter MacPeck: „Jongens hebben helden nodig, zoals een Lincoln en een Washington. Maar zij hebben eveneens behoefte aan helden in hun onmiddellijke omgeving. Zij moeten persoonlijk bekend zijn met een man van grote kracht en onkreukbaarheid. Zij moeten hem op straat tegen kunnen komen, met hem gaan kamperen, hem kunnen meemaken in de gewone, dagelijkse gang van zaken; zij moeten zich zó vertrouwd met hem voelen,

dat zij hem vragen kunnen stellen en alle dingen, als mannen onder mekaar, kunnen bespreken.”

Ik hoop dat iedere vader zo'n figuur kan zijn voor zijn zoon. Ik hoop dat iedere vader met zijn vrouw en kinderen gezinsavond houdt, de gelegenheid voor alle zoons en dochters om zich te uiten, deel te hebben aan de inrichting van het gezinsleven, aan het gezinsgebed en alle activiteiten van deze bijzondere avond.

Jongemannen, het leven heeft een zeer wezenlijk doel. Jullie hemelse vader heeft eraan gewerkt jullie te voorzien van een wereld en een leven. Dit kan een opmerkenwaardig of daarentegen een oppervlakkig leven zijn. Dat ligt aan jullie zelf en tegen de tijd dat jullie twaalf jaar oud zijn, of wat ouder, wordt er veel van jullie verwacht. Het leven moet niet lukraak worden geleefd, maar met moed, beleid en inspanning. Onder de joodse wet wordt een jongen van twaalf jaar welhaast als een volwassene beschouwd en behandeld. Wellicht daarom bleef de Here Jezus Christus in de tempel toen Zijn ouders Hem daarheen hadden gebracht en Hij sprak verstandig met de geleerden en de leiders van Zijn tijd.

Welnu, met zo'n vader, die vernocht is aan zijn zoon, dient iedere zoon zich voor te nemen een leven te leiden dat aangenaam zal zijn voor zijn hemelse Vader, voor zijn aardse vader en moeder en voor allen waarmee hij in aanraking komt. Er wordt bij het volwassen worden dikwijls een beroep gedaan op jullie moed, zoals jullie vanavond ook op welsprekende wijze hebben gehoord van president Romney.

„Jij bent nog jong en hebt het hele leven vóór je,” zei de veldprediker terwijl het schip snel zonk. „Hier, pak aan,” en met deze woorden duwde hij zijn reddingsvest in de handen van een gewone soldaat. Even later was hij met het schip ten onder gegaan.

De datum was 3 februari 1943, de ramp het torpederen van het Amerikaanse troepenschip *Dorchester*. De veldprediker was er één van een viertal die allen in wezen hetzelfde hadden geuit, hun reddingsvest afstonden en hun leven opofferden. Eén

van hen was katholiek, twee protestants en één joods.

Men hoeft niet te wachten op het meerderjarig zijn om zijn leven in te richten en op te bouwen. Dit proces moet reeds heel vroeg in het leven een aanvang nemen.

Het is interessant op te merken dat Jezus Christus nog maar twaalf jaar was toen Hij naar de tempel ging en slechts drieëndertig jaar toen Hij gekruisigd werd. Het is ook interessant op te merken dat de profeet Joseph Smith zijn goddelijke openbaring ontving toen hij nog geen vijftien jaar was, nog maar achttien jaar oud was toen Moroni hem bezocht en vertelde van de platen, en slechts tweentwintig jaar was toen hij de gouden platen ontving en de grote verantwoordelijkheid die daaraan verbonden was. Hij was maar vierentwintig toen hij het Boek van Mormon uitgaf en even over de vierentwintig toen hij het koninkrijk Gods aan de hand van goddelijke openbaring op aarde organiseerde.

Het is eveneens interessant te weten dat zijn eerste apostelen jonge mannen, of betrekkelijk jonge mannen, waren — tussen de negenentwintig en de zesentwintig jaar. Het is haast niet te geloven hoe jong en desalniettemin hoe volwassen, sterk en representatief.

Een man maken van een jongen — u heeft allen zendelingen zien komen en gaan, zendenden, ja, tienduizenden van hen. Het werk in het zendingsveld brengt dit tot stand, als zij zich eraan over willen geven. Hoe dikwijls heeft u niet afscheid genomen van een negentienjarige jongen en twee jaar later een man begroet die macht en kracht en doelbewustheid uitstraalde?

De president van een groot bedrijf werd eens de vraag gesteld: „Hoe maakt u een man van een jongen?” De vraag werd wat anders ingekleed: „Waardoor is een man een échte man?” Ik was zeer ingenomen met zijn antwoord:

„Er zijn vele factoren, maar wellicht is de innerlijke stem die hij gehoorzaamde als jongen wel de belangrijkste. Wij noemen deze stem het geweten en zij bestuurt onze ge-

dachten. Hetgeen men denkt kan worden omgezet in handelingen. Daar herhaalde handelingen gewoonten vormen, onthullen de gedachten die je nú denkt en de dingen die je nú doet wellicht wat voor man je zult zijn.

„Zou men mij vragen wat een jongen vandaag moet doen om morgen een werkelijke man te zijn, zou ik antwoorden: lieg nooit en bedrieg nooit. Een leugenaar is een zwakkeling. Een bedrieger is zowel een zwakkeling als een dief. Wanneer je de moed opbrengt in alle dingen de waarheid te eren, ben je op weg naar de zelfoverwinning.

„Werk hard. Je verstand is een voorraadschuur waarvan jij zelf de rekken vult. Sla slechts goederen van prima kwaliteit op. Bedenk dat de gewoonten die je vandaag op het gebied van arbeid en studie aankweekt, degenen zijn waarmee je morgen zult leven.

„Heb plezier in het leven. Doe aan sport en spel die uithoudingsvermogen en een sportieve houding vergen. Houd je aan de regels en eis van anderen hetzelfde.

„Eer je Schepper. God is de bron van al het goede. Je waardering voor je onschatbare erfgoed kun je het beste tot uitdrukking brengen door te leven naar het devies ‚plicht, eer, land en God.’

„Als je deze dingen doet en je bij alles volledig inzet, zullen het gemoed, het hart en de ziel die je allengs ontwikkelt die van een echte man zijn.” (J. Edgar Hoover. Herkomst onbekend.)

Het is de geestelijke houding die van belang is. Als je groot wilt zijn, moet je beginnen te groeien in de richting van de hemel. Als je nobel wilt zijn, moet je nobele gewaden aantrekken. Als je wilt vliegen, moet je zorgen vleugels te krijgen. Als je rechtvaardig wilt zijn, moet je de mantel der rechtvaardigheid omslaan. Er gaat een verhaal over een zekere Lord George Hall. Het is een mythisch verhaal dat u kunt geloven of niet, maar er valt een grote les uit te leren.

„Lord George had een slecht leven geleid: hij was een dronkaard geweest, een gokker en een bedrieger. Zijn gezicht weerspiegelde zijn

levenswandel. Het was een uitgesproken kwaadaardig gezicht.

„Op zekere dag werd hij verliefd op een eenvoudige meisje van het platteland, dat hij ten huwelijk vroeg. Jenny Mere antwoordde dat zij nooit zou kunnen trouwen met iemand die er zo weerzinwekkend uitzag. Zij wilde een man met een vroem gezicht dat de ware liefde weerspiegelde.

„Naar de gewoonte van zijn tijd, toog Lord George naar Bond Street waar een zekere heer Aeneas zijn kunst beoefende, het vervaardigen van wasen maskers die zo natuurgetrouw waren, dat iemands identiteit volkomen werd verborgen. Als bewijs van zijn grote vaardigheid wordt verteld, dat vele verkwesters die grote schulden hadden opgelopen, met behulp van zijn maskers zich volkomen onherkend onder hun schuldeisers konden begeven. Aeneas bekeek zijn voorraad, selecteerde een masker, verwarmde het boven een spirituslamp en bracht het aan op het gezicht van Lord George. Toen deze in de spiegel keek, zag hij eruit als een heilige die innig liefhad. Zo ingrijpend was de verandering in zijn uiterlijk, dat Jenny Mere binnen de kortst mogelijke tijd met hem getrouwd was.

„Hij kocht een huisje op het platteland dat schuilging onder de rozen en een heerlijke tuin had. Vanaf dat moment veranderde zijn leven volkomen. Hij begon belang te stellen in de natuur om hem heen; hij vond preken in stenen, boeken in beekjes, en goed in alle dingen.' Voorheen was hij blasé geweest; nu ging hij op in de vriendelijkheid van de wereld die hem omringde.

„Hij nam er geen genoegen mee slechts zijn huidige levenswandel te wijzigen, maar deed ook alle moeite zijn misstappen uit het verleden weer goed te maken. Door een vertrouwde zakenagelastigde gaf hij het geld terug dat hij door leugen en bedrog had verkregen. Iedere dag werden er vriendheden aan zijn karakter en schone gedachten aan zijn ziel toegevoegd.

„Toevallig kwamen zijn vroegere kameraden erachter waar hij woonde. Zij kwamen hem opzoeken in zijn tuin en spoorden hem aan zijn oude

leven te hervatten. Toen hij bleef weigeren, kwam het tot een handgemeen, waarbij het masker hem van het gezicht werd gerukt.

„Beschaamd en ontzet liet hij het hoofd hangen. Nu was het uit; nu kon het niet anders of er kwam een eind aan zijn nieuwe leven en de liefde van zijn Jenny. Terwijl hij daar stond met gebogen hoofd, het masker aan zijn voeten in het gras, spoedde zijn vrouw zich naar hem toe en wierp zich op haar knieën om zijn gezicht te kunnen zien. En wat zag zij toen zij opblikte? Lijn voor lijn, trek voor trek was het gezicht van haar man gelijk aan dat van het masker. Schone lijnen — regelmatige trekken.” (Herkomt onbekend.)

Er is geen twijfel aan dat iemands levenswandel en gedachten duidelijk van het gezicht kunnen worden afgelezen.

Misschien staat de tijd mij nog wel toe een paar regels voor te lezen uit een artikel dat u vast wel zal interesseren.

Pratjes

In iedere stad, in elke straat,
In welhaast ieder huis,
Kom je een grijnzend duveltje tegen.
Hij bespringt je in je schommelstoel
Of waar je je ook bevindt
En als hij heel dichtbij is
Fluistert hij iets in je oor -
Een gerucht over andermans misstap.
„Klein praatje” heet die kleine schelm
Hij beweert nooit precies te weten -
Het is allemaal van horen zeggen
En dan fluistert hij 't u toe
Zodat u het op uw beurt
Verder zult fluisteren.
Want als er maar genoeg wordt
doorverteld -

Als Jan het aan Henk verteld en Henk
aan Han,

En Han aan Riet en Riet aan Mar
En Mar aan Co en Co aan Daan
Dan zal 't praatje ras voor waarheid
doorgaan.

U begrijpt, die kleine duvel
Beweert niet het zelf te weten.
Hij zegt niet dat het waar is
Maar fluistert het slechts toe
Wetende dat u op uw beurt
Het een andere fluisteraar vertellen
zult.

Aldus wordt, voor de zon ondergaat

Des satans werk volbracht

En is er wat minder vreugde en goed
In uw omgeving.

Kijk uit voor dit „Klein praatje”
Die zich bij u indringt en laster rond-
strooit.

Vraag hem maar om bewijzen
Vraag de naam, de datum en de plaats
En als hij aankomt met „van horen
zeggen”

Zeg dan dat u er niets van geloofd
En weiger deze domme verhalen
In de buurt te herhalen.

Hoe de roddelaars ook lachen en
grijnzen

Laat u niet verleiden tot het verzetten
van satans werk.

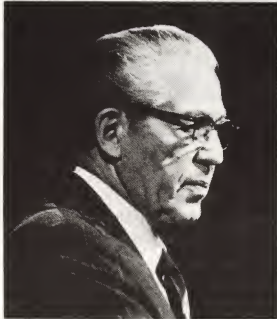
(Uit „Shell Happytime.”)

Broeders, heeft u weleens meege-
zongen in zo'n prachtig mannenkoor
als dit, met zijn tweehonderdentwaalf
stemmen? Het is een heerlijke er-
varing geweest met u vergaderd te
zijn. Het is geweldig de Here in deze
hoedanigheid te dienen. Hoe bevor-
recht zijn wij toch dit kostbare pries-
terschap te mogen dragen, een
macht die groter is dan die van konin-
gen en keizers. Wat wonderbaarlijk
dat iedere jongen dit voorrecht mag
hebben tezamen met zijn broeders en
zijn vader. Moge God u allen zegenen,
dat de dingen die vanavond zijn ge-
zegd tot diep in uw hart mogen door-
dringen en dat allen er baat bij zullen
hebben.

Dit is het werk des Heren. Ik wil dat
alle jongens en mannen dit weten. Ik
herhaal, dit is het werk des Heren en
dat weet ik en ik wil dat u weet dat ik
het weet. En ik geloof ook dat u het
weet, en wij zullen gezamenlijk onze
grote bestemming tegemoetgaan.
God zegene u in de naam van Jezus
Christus. Amen.

Succes is af te meten aan zelfbeheersing

Zelfbeheersing bestaat uit het bepalen van de juiste koers en het aanwenden van de wilskracht, nodig om dat doel te bereiken

DOOR N. ELDON TANNER

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Mijn geliefde broeders, ik beschouw het altijd weer als een voorrecht en een bron van inspiratie om te spreken voor zovele priesterschapsdragers als hier vandaag aanwezig zijn, en voor al diegenen over de hele wereld die op dit moment door middel van radio en televisie met ons verenigd zijn. Het is geweldig lid te zijn van de kerk van Jezus Christus, het priesterschap van God te dragen en te mogen handelen in Zijn naam! Het is bemoedigend te denken aan de duizenden priesterschapsdragers over heel de wereld en wij danken God dat zij bestaan.

Toen wij de interregionale conferenties in Zuid-Amerika bijwoonden dankten wij de Here voor de 1.300 broeders die op de leidersvergadering van de Melchizedekse priesterschap in Buenos Aires aanwezig waren. Daaronder waren er uit Ar-

gentinië, Uruguay, Paraguay en Chili. Op de bijeenkomsten van de algemene conferenties in Brazilië en Argentinië kwamen respectievelijk 5.500 en 10.000 mensen bijeen.

Hieruit blijkt duidelijk dat het werk des Heren snelle vorderingen maakt, en dat Zijn koninkrijk over de gehele wereld wordt opgebouwd. Er ontstond grote vreugde onder de aanwezigen toen de president hun meedeelde dat er in Sao Paolo een tempel zal worden gebouwd. Zowel in Brazilië als in Argentinië zegden de heiligen hun volledige steun toe.

Het is zeer bemoedigend en een bewijs voor de waarheid van het evangelie te zien welk een verandering het evangelie teweeg brengt in het leven van degenen die het aannemen en die proberen te leven volgens de wetten die God ons op aarde gegeven heeft, en te luisteren naar hun getuigenis.

Ik wil u vertellen wat ik onlangs meemaakte in Caracas in Venezuela. We waren daar op een bijeenkomst die gehouden werd voor de heiligen en belangstellenden, en naar schatting waren er 500 mensen bij elkaar. Toen het mijn beurt was om te spreken verzocht ik degenen die in 1974 of 1975 gedoopt waren op te staan. Vervolgens verzocht ik hen die in de jaren 1973 en 1972 gedoopt waren te gaan staan. En daarna die van de jaren 1972 en 1971. Tenslotte vroeg ik diegenen te gaan staan die al vijf jaar of langer lid waren van de kerk, en toen stonden maar drie mensen op, en dat waren bezoekers uit andere regio's. Zo snel heeft God vorderingen gemaakt met Zijn werk in dat gebied.

Vanavond, broeders, zou ik u allen er nog eens op willen wijzen, en ik hoop dat u zich hiervan ook werkelijk bewust zult worden, welk een groot voorrecht het is een drager te mogen zijn van het priesterschap. Ik zou willen proberen u te helpen het besluit te nemen dit priesterschap ook daadwerkelijk hoog te houden en uw roeping eer aan te doen, zodat wij een licht mogen zijn voor de wereld, mee zullen helpen aan de opbouw van Zijn koninkrijk op aarde, en ons tegelijkertijd voorbereiden op de onsterfelijkheid en het eeuwige leven. Geen hoger doel kan worden gesteld, geen grotere vooruitgang beoekt, geen grotere vreugde en voldoening ondervonden, dan ons voor te nemen Jezus Christus als de Verlosser der wereld te aanvaarden en Zijn leringen na te leven.

Ik geloof zonder aarzeling te mogen stellen dat er onder al degenen die op dit moment naar mij luisteren niet één is die niet vóór alles zichzelf wil voorbereiden op het eeuwige leven, en verhoging wenst, en wil weten dat de Here tevreden is over zijn doen. Er zijn echter velen onder ons die dit weer vergeten, die niet bereid zijn zich de inspanningen te getroosten die nodig zijn om zich deze zegeningen waardig te betonen. Naar aanleiding hiervan zou ik graag een en ander zeggen over zelfdiscipline. Over zelfbeheersing. Dat is voor ons allen van grote betekenis, willen wij de taak die wij ons gesteld hebben volbrengen en de zegeningen verkrijgen waarnaar wij met verlangen uitzien.

Om te beginnen zou ik hier willen aanhalen wat een aantal bekende denkers over dit onderwerp gezegd hebben.

Plato constateerde het volgende. „De belangrijkste en grootste overwinning is de zelfoverwinning; door uzelf overwonnen te worden is altijd het meest schandelijk.”

En Leonardo da Vinci merkte op: „Niemand zal ooit een groter of kleiner gezag hebben dan hij over zichzelf heeft.” Verder stelde hij: „De mate van iemands succes is af te meten aan zijn zelfbeheersing; de diepte van zijn mislukking aan de mate waarin hij de controle over zichzelf verloren heeft. ... En deze wet geeft

uitdrukking aan de eeuwige gerechtigheid. Hij die geen zeggenschap over zichzelf heeft, zal geen gezag over anderen voeren." Met andere woorden kan hij geen waardige vader en leider zijn.

De wijze Salomo verklaarde: „De lankmoedige is beter dan de sterke; en die heerst over zijn geest, dan die een stad inneemt.” (Spreuken 16:32.) Ik zou in de zelfbeheersing twee belangrijke elementen willen onderscheiden. Ten eerste, de koersbepaling op zedelijk gebied, ten tweede de wilskracht om die koers te volgen. Zoals ik al zei wordt het karakter bepaald door de mate waarin wij onszelf kunnen beheersen. Hoewel misschien moeilijk onder woorden te brengen valt wat wij onder een goed karakter verstaan, zal iedereen direct weten wat een goed karakter is. Het dwingt altijd respect af, en wij voelen medelijden met hen die het missen. Toch kunnen wij stellen dat het grotendeels een kwestie van wilskracht is.

Als ik mij goed herinner was het Garrison die met de volgende uitspraak blijk gaf van grote vastberadenheid: „Ik ben oprecht, ik zal er niet omheen draaien, ik zal niets door de vingers zien, ik zal geen stap opzij doen, en ik zal gehoord worden!” (William Lloyd Garrison, *Salutory Address of The Liberator*, 1 januari 1831.)

Dit zou het motto moeten zijn van elk van ons in de strijd voor recht en waarheid.

Waarschijnlijk gaf Christus zelf ons hierover nog de duidelijkste aanwijzing toen Hij zei: „Gaaf in door de enge poort; want wijd is de poort, en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan;

Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelven vinden.” (Mattheüs 7:13, 14.)

Wanneer wij dit in gedachten houden, wordt het duidelijk dat zij die de moeilijke, smalle weg kiezen die hen recht naar hun doel leidt, wetende dat de rechte lijn tussen twee punten altijd de kortste is, en omwegen nodeloos gevaarlijk, degenen zijn die in hun leven de meeste kans hebben om te slagen, zich volledig te ontplooiën, en

die dingen te bereiken die zij zich tot zaak gesteld hebben. Hiervoor zijn zelfdiscipline en zelfbeheersing nodig. Anderzijds kan men zeggen dat degenen die er niet in slagen consequent hun doelstellingen na te streven en zichzelf in de hand te houden, zullen merken dat zij omwegen volgen, en wegen die leiden tot mislukking en vernietiging.

Een veel gehoorde verzuchting is dat het volgen van de smalle, rechte weg zo moeilijk is. Het vereist allerlei restricties, men moet zich beperkingen opleggen, en leren leven zonder een aantal dingen en gewoonten die wij als de geneuhten des levens zijn gaan zien. Wij mogen hierbij echter nooit vergeten dat vrijwillige othoudingen de garantie zijn voor een uiteindelijke overwinning, en het bereiken van ons doel.

Het woord „smal” heeft een grote betekenis. Vaak wordt ons verweten dat wij kleingeestig en bekrompen zijn wanneer wij het smalle, rechte pad volgen. Hiervoor zijn inderdaad zelfbedwang en zelfverloochening vereist.

Wij dienen te beseffen en het feit te aanvaarden, dat dit pad te volgen ons inderdaad op bepaalde gebieden beperkt. Maar laat ons ook ten volle beseffen, dat de mensheid er niet door wordt geketend. Integendeel, het is de weg der emancipatie, onafhankelijkheid en vrijheid.

Bedenk dat -
The heights by great men reached
and kept

Are not attained by sudden flight.

But they, while their companions slept,

Were toiling upward in the night.

Henry Wadsworth Longfellow, „The Ladder of St. Augustine”

(De hoogte die door grote mannen werd bereikt en behouden

Niet ineens tot stand is gekomen.

Maar, dat zij, terwijl hun medemensenen slapen,

Ook tijdens de nachtelijke uren doorokloemen.)

Bedenk eveneens, dat de natuur nooit onverdiend uitbetaalt, maar evenmin ooit betaling weigert aan hem die het heeft verdiend. Als u verlangt naar financieel succes, als u gelukkig

wilt zijn, als u gezond wilt zijn, als u zedelijk rein wilt zijn, als u op religieus gebied vrede des harten wilt bereiken, dan is er slechts één, zekere weg — de weg van eer, van ijver, van matiging, eenvoud en deugd.

Als u, op welk gebied dan ook, wilt slagen, dan is het van belang dat u reeds in uw jeugd beslist om groot te zijn en er niet mee wacht tot u een man bent geworden; en vanaf dat moment dient u de moed, de kracht en de vastberadenheid op te brengen om de vereiste zelfbeheersing toe te passen.

Ik heb een kleinzoon die voortreffelijk badminton speelt. Met zijn zestiende jaar was hij al kampioen. Hij heeft dat bereikt door iedere ochtend vele kilometers te lopen en zichzelf in uitstekende conditie te houden. Zonder zijn schoolwerk te verwaarlozen, heeft hij ook alsmaar getraind en noegens getraind, het Woord van Wijsheid nauwgezet nageleefd en alle verdere gezondheidsregels in acht genomen. Ik heb grote bewondering voor hem.

U, die het priesterschap draagt dient te beseffen welk een groot voorrecht dit is en dat u, met het aanvaarden van dat priesterschap, met de Here een verbond heeft gesloten dat u het priesterschap eer zou aandoen en zó zou leven dat u het waardig zou zijn. Het is van uitermate groot belang dat u zich rein houdt en zich op generlei wijze inlaat met lage, onreine of onheilige praktijken. Als u naar de zondagsschool gaat en naar de avondmaalsvergadering en het avondmaal mag rondzien ter gedachtenis van het grote offer dat de Helland voor ons bracht, verzeker u er dan van dat u handen schoon zijn en uw harten rein en dat u in de afgelopen week niets heeft gedaan waardoor u onwaardig bent.

Op één van de laatste avondmaalsvergaderingen die ik bijwoonde, deed het mij veel goet te zien hoe keurig degenen die het avondmaal zegeden en rondzienden gekleed en verzorgd waren. Zij droegen een wit overhemd en een das en getuigden steeds van een grote eerbied. Na afloop van de vergadering maakte ik deze jongemannen en hun bisschop mijn compli-

ment en vertelde hun dat ik ervan overtuigd was dat de manier waarop zij het avondmaal hadden bediend de Here welgevallig was. De avondmaalsvergadering is zeer heilig. Hoe kan de Here trevreden zijn wanneer het ons ontbreekt aan eerbied?

Hij zal evenmin ingenomen kunnen zijn met jongemannen die het priesterschap dragen en gedurende de week bewust dingen doen en zeggen die verkeerd zijn.

Enige jaren geleden kwam mijn oudste kleinzoon, die op dat moment een jaar lang diaken was geweest, bij me en zei, „Opa, sinds ik een jaar geleden werd geordend tot diaken ben ik een honderd-procenter geweest!” „Hoezo, een honderdprocenter?” vroeg ik hem, hoewel ik heel goed wist wat hij ermee bedoelde. „Wel,” zei hij, „ik heb het afgelopen jaar geen enkele keer een avondmaalsvergadering, de zondagsschool of een priesterschapsvergadering verzuimd.” Ik feliciteerde hem en zei, „John, als jij een honderdprocenter blijft totdat je oud genoeg bent om op zending te gaan, zal ik voor de financiële kant van je zending zorgen.” „Afgesproken,” zei hij en lachte mij toe.

Ik dacht dat ik wel goed zat, maar John zette alles op alles om zijn record niet te verbreken. Ik herinner mij twee keer in het bijzonder dat hij zichzelf overwon. Op een keer vroeg zijn oom hem mee te gaan samen met zijn neven. Het beloofde een heerlijke weekend te worden ver van de bewoonde wereld. „Kan ik op zondag ergens in de buurt mijn vergaderingen bijwonen?” vroeg John. Toen hij te horen kreeg dat dit niet mogelijk zou zijn zei hij, „Het spijt me, maar dan kan ik niet mee. Ik wil een honderd-procenter zijn.” Daarmee offerde hij een paar heerlijke dagen op aan de kust en op een prachtig eiland.

Een andere keer was het tegen het weekend dat hij zijn been brak. Het eerste wat hij de dokter vroeg was, „Kan ik zondag gewoon naar de kerk? Ik moet een honderd-procenter zijn.” En natuurlijk was hij er — op krullen.

Toen hij negentien jaar oud werd zei hij, „Opa, vanaf het moment dat wij die afspraak maakten, ben ik een

honderd-procenter geweest.” Ik heb mij met grote vreugde aan mijn afspraak gehouden. Deze prestatie heeft een grote invloed in zijn leven uitgeoefend; het valt hem niet zo zwaar zichzelf te beheersen en die dingen te doen die goed voor hem zijn en hem zullen doen slagen.

Hoe belangrijk is het niet dat iedere priesterschapsdrager het Woord van Wijsheid nauwgezet inachtneemt; dat hij zich nooit laat verleiden tot het gebruik van tabak, thee, koffie, drank of drugs; dat hij de sabbatdag heiligt; dat hij eerlijk is en oprecht in al zijn handelingen; dat hij zich op iedere manier disciplineert om er zeker van te zijn dat hij waardig is en acceptabel voor de Here.

Satan is steeds aan het werk en op zijn sluwe manier verleidt hij ons door onze lusten, hartstochten en vrienden om die dingen te doen die niet juist en betamelijk zijn. Maar al te vaak is het niet slechts onze jeugd, maar ook sommige van de broeders in belangrijke posities die voor de verleiding bezwijken. We moeten nooit verslapen of vergeten wie we zijn of wat wij trachten tot stand te brengen.

Tot mijn groot verdriet moest ik onlangs spreken met een zendeling die onzedelijke handelingen had gepleegd voordat hij op zending werd geroepen. Hij had dit voor zijn bisschop en voor zijn ringpresident verzwegen. Hij had er zelfs om gelogen en was op zending gegaan met deze beide overtredingen op zijn geweten. Het lukte hem niet de Geest des Heren te verkrijgen. Uiteindelijk is hij naar zijn zendingspost toegegaan om schoon schip te maken. Hij was zeer berouwvol en bad de Here hem te vergeven.

Tijdens ons gesprek zei hij: „Ik ben volkomen bereid te worden afgesneden van de kerk, of wat dan ook, als de verhouding tussen mij en de Here maar weer goed wordt en ik Zijn vergeving kan ontvangen.”

Wij kunnen ons geen enkele weifeling veroorloven. Wij moeten steeds voor ogen houden dat wij ons klaar maken voor een zending, een tempelhuwelijk, werkzaamheid in de kerk en een voorbeeld ten goede te zijn, zodat anderen

Wil je heel de wereld winnen

DOOR BROEDER E.H. CHARDON
Lid van de gemeente Utrecht

*Wil je heel de wereld winnen,
Heb je resultaat behaald,
Als je thuis, in de gezinnen,
Voor je naaste naasten, faalt,
Kun je schreeuwen van verdriet —
Welk succes doet smart teniet?
Wat maakt ons gezin volkomen?
Regelmatig samenkomen.*

*Elke maandagavond is dus
Voor die goed-mormoonse plicht.
Hoor, de kerk van Jezus Christus
is nu wederopgericht
En zie daar onze profeet
Die de wil des Vaders weet.
Ons brengt God secuur te binnen
't Perspectief voor de gezinnen.*

*Samenspelen, samenwerken,
Samen bidden, samengaan
Zal de banden zeer versterken,
Zal de Boze wederstaan.
Iedere week een fijne tijd . . .
Maandagavond vastigheid . . .
Samen door ons eeuwig leven . . .
't Is ons dan toch maar gegeven.*

door onze levenswijze zullen worden beïnvloed.

Er zijn zoveel mensen die zeggen. „Eén sigaretje, één kopje thee of koffie, één trekje marihuana doen je geen kwaad, en één glaasje sterke drank deent je niet.”

Maar ik zeg u, dat als u nooit de eerste slok of het eerste trekje neemt, u ook nooit de tweede zult nemen. Op die manier zult u nooit verslaafd raken.

De Here stelt belang in iedere jongen, wat hij ook is en waar hij ook mee bezig is. Wij zijn allen in het voorbestaan geordend tot een bepaalde taak, roeping, positie en verantwoordelijkheid.

Toen president Kimball nog maar een jongen was, had hij er geen idee van dat hij ooit een apostel zou zijn. Hij heeft zelfs verteld dat hij, bij het horen van zijn roeping, vele tranen heeft gestort en heeft gebeden als nooit tevoren dat hij waardig mocht zijn.

Ik wil president Kimball niet in verlegenheid brengen, maar ik weet geen beter voorbeeld van een jongeman die zich, door zelfdiscipline en zelfoverwinning, zo goed voorbereide op de taak die de Here hem had toebedaacht. En nu, als de profeet des Heren, heeft hij al onze jongemannen verzocht zich voor te bereiden op hun zending door te studeren, zich rein en zuiver te houden, waardig te blijven en door te sparen voor deze jaren dat zij in hun eigen onderhoud zullen moeten voorzien.

Jongemannen, ik verzeker jullie, dat als jullie doen wat de president van de kerk van jullie verlangt, jullie gelukkig zullen zijn, beter zullen slagen in het leven, meer goeds tot stand zullen brengen en steeds bereid zullen zijn voor welke roeping van de Here dan ook.

Op de interregionale conferentie te Buenos Aires ontmoette ik een jongeman die aan het hoofd staat van de Gillette Razor Company voor geheel Zuid-Amerika. Als jongen had hij zich al voorgenomen te zullen leven zoals de Here van hem verlangde, en iedere roeping die hij in het priesterschap zou ontvangen eer aan te doen. Vanuit zijn eigen land, Argentinië, ging hij studeren aan de Brigham Young Uni-

versiteit en werd daar „studentbody president”. Nadat hij was afgestuderd trad hij in dienst van de Gillette Company in de Verenigde Staten en onlangs werd hij aangesteld tot hoofd van zijn firma voor geheel Zuid-Amerika. Hij was het ook die optrad als tolk voor president Kimball tijdens de interregionale conferentie. Hij vertelde mij hoe vereerd hij zich voelde om te mogen vertalen voor een profeet. Hij zei ook hoeveel het evangelie voor hem betekende en hoe het hem had voorbereid op het werk dat hij nu doet.

De Here is steeds op de uitkijk naar mannen op wie Hij ten volle kan vertrouwen, die Hem kunnen tegenwoordigen in het zendingsveld. Mannen die honderd procent betrouwbaar zijn en die bereid zijn mee te helpen aan de opbouw van Zijn koninkrijk.

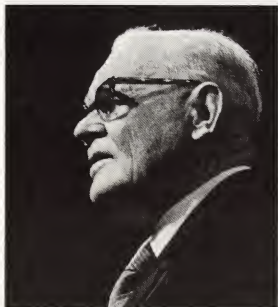
De Here heeft gezegd, „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Hij vraagt ons, als priesterschapsdragers, of wij gewillig zijn Hem te helpen bij het verspreiden van het evangelie, en zo te leven, en anderen te helpen eveneens zo te leven, dat wij de onsterfelijkheid en het eeuwige leven zullen kunnen genieten.

Ik wil tot u, en tot de gehele wereld, getuigen dat Jezus Christus leeft, dat Hij werkelijk de Zoon van de levende God is; dat Hij op aarde is gekomen en Zijn leven heeft gegeven voor u en voor mij; dat Hij ons het plan van leven en van zaligheid heeft gegeven, ofwel het evangelie dat wij onderwijzen in Zijn herstelde kerk; dat wij worden geleid door een profeet van God, Spencer W. Kimball.

Dat wij de beginselen van zelfbeheersing mogen toepassen, opdat wij de vele zegeningen die wij als priesterschapsdragers ontvangen waardig mogen zijn, en te allen tijde rechtvaardig voor de Here mogen wandelen, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Wij hebben behoefte aan moedige mannen

De hoogste vorm van moed, is onder alle omstandigheden trouw te zijn aan ons geweten en aan onze God

DOOR MARION G. ROMNEY
tweede raadgever in het eerste
presidium

Broeders van de priesterschap, ik zou vanavond het een en ander willen zeggen over moed. Men zegt dat er verschillende soorten moed zijn — fysieke moed en morele moed.

Mijn ervaring is echter, dat hij die morele moed bezit, dat wil zeggen, die trouw is aan zichzelf, tevens fysieke moed bezit. In zijn toneelstuk *Hamlet*, laat de grote Shakespeare zijn personage Polonius zijn zoon onderwijzen in een aantal aspecten van zijn gedrag. Hij besluit een tamelijk lange alleenspraak met de volgende uitspraak:

Maar bovenal: wees steeds trouw aan jezelf,

En daaruit volgt, als op de dag de nacht,

Dat gij jegens niemand vals kunt zijn.

Wij hebben allemaal een geweten, en een geweten ligt ten grondslag aan morele moed. Iemand die werkelijk

moedig is zal altijd gehoor geven aan zijn geweten. Het goede te weten en het niet te doen, dat is lafheid.

In de literatuur van de kerk vinden wij menig voorbeeld van grote moed. Denk eens even aan Joseph Smith. Toen hij de protestantse dominee uit zijn omgeving vertelde van het eerste visioen, ontmoette hij spot en hoon.

„Het was echter een feit,” schreef hij, „Dat ik een visioen had aanschouwd.. „Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht heb ik twee Personen gezien, en Zij hebben waarlijk tot mij gesproken, en al werd ik gehaat en vervolgd, omdat ik zei dat ik een visioen had gezien, het was toch waar; en zolang als de mensen mij vervolgd, smaadden en liegende alle kwaad over mij spraken, omdat ik dat zei, kwam de vraag bij mij op: Waarom word ik vervolgd wegens het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gehad, en wie ben ik, dat ik God kan weerstreven, of waarom denkt de wereld dat ze mij kan doen loochenen wat ik wel terdege heb gezien? Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen...” (Joseph Smith 2:24-25.)

De profeet was trouw aan zichzelf, niet alleen tijdens zijn jeugd, maar zijn hele leven door. Achttien jaar na het eerste visioen waren de profeet en enige anderen wekenlang „opgesloten in een koud, open gerechtsgebouw dat nog in aanbouw was.”

„In een van die afmattende nachten,” zo schrijft Parley P. Pratt, „hadden we tot na middernacht gedaan alsof we slapen, en onze oren en harten hadden te lijden onder het urenlange luisteren naar de vuiligheden, af-

schuwelijke vloeken, vreselijke godslasteringen en smerige taal van onze bewakers ...

„Ik had het moeten aanhoren tot ik er zó van walgde, zo ontzet en met afschuw vervuld was en met de geest van verontwaardigde gerechtigheid, dat ik mij nauwelijks kon inhouden om niet op te springen en de bewakers te berispen. Ik had echter niets gezegd tegen Joseph, hoewel hij naast mij lag en ik kon merken dat hij evenmin sliep. Plotseling stond hij op en, voor zover als ik mij kan herinneren, sprak hij, met een stem als de donder zelf of als het brullen van een leeuw, de volgende woorden:

„*„Stilte, gij duivels van de helse diepten. Ik vermaan u in de naam van Jezus Christus en gebied u te zwijgen. Ik wil geen minuut langer leven en zulke taal aanhoren. Houd ermee op, of u of ik zullen ogenblikkelijk sterven!*”

„Hij hield op met spreken en stond daar, ten volle opgericht in vreselijke majesteit. Geketend, en zonder enig wapen; kalm, beheerst en waardig als een engel keek hij de sidderende bewakers aan die hun wapenen hadden laten zakken of laten vallen op de grond; wier knieën knikten van angst en die, weggedrukt in een hoek, of in elkaar gedoken aan zijn voeten, zijn vergiffenis afsmeekten en zich stil hielden tot de aflossing van de wacht.

„Ik heb rechters aanschouwd in de gerechtshoven van Engeland, gekleed in de gewaden van hun ambt, met de aangeklaagde boosdoeners voor zich, terwijl er over hun leven werd beslist; ik was aanwezig in het Congres, op plechtige wijze bijeenvergaderd voor het uitvaardigen van wetten; ik heb getracht mij een denkbeeld te vormen van koningen en hun hofhoudingen, van tronen en kronen; en van keizers, tezamen gekomen om over het lot van natieën te beslissen; maar ware majesteit heb ik slechts éénmaal aanschouwd, en wel in ketenen, te middernacht in een kerker in een gehucht in Missouri.” (Autobiography of Parley P. Pratt, pp. 209-211. Cursivering toegevoegd.)

Voorwaar spreidde de profeet hier zowel grote morele moed als fysieke moed ten toon.

Zijn trouw aan zichzelf en aan zijn Schepper kostte hem uiteindelijk het leven. Het verzekerde hem ook van eeuwig leven en verhoging.

Het Boek van Mormon stelt ons in kennis van de grote moed van Nefi. U zult zich herinneren, dat terwijl Lehi en zijn gezin vertoefden in de vallei van Lemuël, de Here hem opdroeg zijn zoons terug te sturen naar Jeruzalem om de platen van Laban te verkrijgen. Laman en Lemuël morden „dat het hard” was (I Ne. 3:5), maar Nefi, hun jongere broeder, zei: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (I Ne. 3:7.)

Welnu; zij trokken op naar Jeruzalem. Daar aangekomen lootten zij wie er naar Laban toe zou gaan, en het lot viel op Laman. Laban beschuldigde hem ervan een rover te zijn en dreigde hem te doden.

Onverrichter zake keerde hij terug bij zijn broers. Hij wist dat hij niet bij machte was de platen te verkrijgen en had dit ook bewezen. Zijn advies luidde: terug naar hun vader, dan maar zonder de platen. Maar deze jongeman, Nefi, zei: „Zowaar als de Here leeft en wij leven, zullen wij niet naar onze vader in de wildernis terugkeren, totdat wij hebben volbracht, wat de Here ons heeft bevolen.” (I Ne. 3:15.) Op aansporing van Nefi, gingen zij vervolgens naar hun erfland waar zij hun goud, zilver en andere kostbaarheden verzamelden om te trachten de platen van Laban te kopen.

Deze begeerde hun rijkdommen en stuurde zijn dienstknechten op hen af om ze te bemachtigen. De jongemannen moesten vluchten voor hun leven de wildernis in en verborgen zich in een spelonk, waar de oudere broers Nefi en Sam „sloegen ... met een stok.” (I Ne. 3:28.) Een engel berispte hen, maar na zijn vertrek „beganonnen Laman en Lemuël opnieuw te morren en zeiden: hoe is het mogelijk, dat de Here Laban aan ons zal overgeven? Zie, hij is een machtig man en hij kan over vijftig gebieden; hij kan er

zelfs vijftig doden, waarom ons dan niet?” (I Ne. 3:31.)

Maar Nefi zei, de Here „is machtiger dan de gehele aarde, waarom dus niet machtiger dan Laban met zijn vijftig of zelfs met zijn tienduizenden?” (Ne. 4:1.)

Toen volgden zij Nefi terug naar Jeruzalem, waar hij erin slaagde de platen te bemachtigen. Groot was het geloof en de moed van Nefi.

In de tijd dat Lehi en zijn gezin Jeruzalem verlieten, woonde er ook in die omgeving een jongeman, Daniël geheten, die eveneens grote moed zou betonen in zijn leven. In het jaar 597 v. Chr., net drie jaar na het vertrek van Lehi, werd Daniël weggevoerd naar Babylon als gevangene van koning Nebukadnezar. Vrij spoedig na zijn aankomst bewees hij al zijn moed toen hij, tezamen met Mesach, Sadrach en Abed-Nego, besloot zich niet te ontreinigen met de spijs en de wijn van de koning. (Dan. 1:8.) Dat wil zeggen, hij weigerde het woord van wijsheid, zoals zijn volk dat toentertijd naleefde, te overtreden, zelfs al stond de koning erop dat zij dat wel deden.

Hij gaf eveneens blijk van uitzonderlijke moed bij het uitleggen van de droom van de koning, en de oude vorst bekendmaakte, dat het „een besluit des Allerhoogsten” was (Dan. 4:24), dat hij, Nebukadnezar, van de mensen zou worden verstoten en met de dieren des velds zou leven en „het kruid als de ossen” zeven jaar lang zou eten „totdat gij bekent, dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der mensen, en geeft ze, wien Hij wil.” (Dan. 4:25.) Vervolgens raadde hij de koning „breek uw zonden af ... en uw ongerechtigheden.” (Dan. 4:27; zie ook 4:20, 22, 24, 25, 27.)

Kunt u zich enigszins voorstellen wat een moed ervoor nodig was om als slaaf de koning, wiens heerschappij „aan het einde des aardrijks” reikte, zó toe te spreken? (Dan. 4:22.)

Welnu, dat is wat hij deed. En het lijkt misschien vreemd, maar hij overleefde de oude koning.

Toen deze zelfde Daniël door Belsazar, de opvolger van Nebukadnezar, werd ontboden om het vreemde schrift uit

te leggen dat de koning op de wand had gezien, was hij weer zo moedig. Hij zei tegen Belsazar dat het schrift betekende:

„God heeft uw koninkrijk geteld, en Hij heeft het voleind.

„Gij zijt in weegschalen gewogen; en gij zijt te licht gevonden.

„Uw koninkrijk is verdeeld, en het is den Meden en den Perzen gegeven.” (Dan. 5:26-28.)

Daniël las niet alleen de boodschap, maar daaraan voorafgaand had hij de moed Belsazar te vertellen dat hij dit oordeel aan zijn eigen overtredingen te wijten had. Hij zei ook dat een van zijn zonden bestond uit het ontheiligen van de vaten die zijn vader Nebukadnezar, uit de tempel van Jeruzalem had gehaald, en een ander uit het zich verheffen „tegen de Heere des Hemels.” (Dan. 5:23; zie Dan. 5.)

Het verslag vermeldt: „In dienzelfden nacht, werd Belsazar, der Chaldeen koning, gedood.” (Dan 5:30.)

Darius, de Meder die het koninkrijk overnam, verdeelde het in honderdentwintig provincies, met aan het hoofd van iedere provincie een stadhouder. Over deze stadhouders stelde hij drie vorsten „van dewelke Daniël de eerste zou zijn.” (Dan. 6:2, 3.)

Ook in deze positie had Daniel gelegenheid te over zijn moed te betonen, want „Toen zochten de vorsten en de stadhouders gelegenheid te vinden, tegen Daniël ...” Zij waren jaloers op hem, maar konden geen geldige reden voor een aanklacht vinden.

„Toen zeiden die mannen: Wij zullen tegen dezen Daniël geen gelegenheid vinden, tenzij wij tegen hem iets vinden in de wet zijns Gods.

„Zo kwamen deze vorsten en de stadhouders met hopen tot den koning ... en (haalden hem over) een sterk gebod te maken, dat al wie in dertig dagen een verzoek zal doen van enigen God of mens, behalve van u, o koning! die zal in den kuil der leeuwen geworpen worden.” (Dan. 6:6, 7, 8.)

Toen Daniël hiervan hoorde, ging hij onmiddellijk naar huis, waar iedereen door de open vensters naar binnen kon kijken, „en hij knielde drie tijden 's daags op zijn knieën, en hij bad, en deed belijdenis voor zijn God, ganse-

lijk gelijk hij voor dezen gedaan had." (Dan. 6:11.)

Ik geloof niet dat iemand in twijfel zou willen trekken, dat Daniël, door zijn trouw aan zichzelf en aan zijn God, een groot geloof en buitengewone moed aan den dag legde.

Wel, ik hoef u de rest niet voor te lezen — u weet hoe het hem verder verging — hoe hij in de leeuwenkuil werd geworpen omdat de koning niet bij machte was de wet der Meden en der Perzen te veranderen, en hoe de Here de muil van de leeuwen had toegesloten om Daniël te redden.

Niet alle moedige daden worden op zo'n opzienbarende wijze vergolden, maar zij brengen wel alle vrede des harten met zich mede, evenals lafheid uiteindelijk smart en wroeging tot gevolg heeft.

Dit weet ik uit eigen ervaring. Toen ik vijftien jaar oud was, werden wij, wegens de burgeroorlog, uit het land

Mexico verbannen. Ons gezin verhuisde naar Los Angeles, waar ik ging werken onder een stel mensen die fel tegen de mormonen waren. Dat ik zelf een mormoon was, hield ik zorgvuldig voor me. Enige tijd later, bezocht president Joseph F. Smith Los Angeles en gebruikte een zeer eenvoudige maaltijd bij ons thuis. Op een zeker moment legde hij zijn hand op mijn hoofd en zei, „Je moet je er nooit voor schamen een mormoon te zijn, m'n jongen.”

Weet u, het heeft mij m'n hele leven dwars gezeten dat ik de moed niet had die hinderlijke mannen te trotseren.

Ik herinner mij een andere gelegenheid, toen ik op zending was in Australië. Wij waren de grotten van Jenolan gaan bezichtigen — wonderbaarlijke, spectaculaire spelonken. Op een zeker moment tijdens de rondgang, zei de gids, „Als iemand van u daar op die rots wil gaan staan en een

liedje zingen, zult u een idee krijgen van de geweldige akoestiek van deze grot.”

Wel, de Geest zei tegen me, „Ga daaraan en zing ,O, mijn Vader.’” Ik aarzelde en de groep liep verder. De kans was verkeken. Dat heeft me ook altijd dwars gezeten. Het enige waardoor ik het gevoel had door de Here te zijn vergeven, was toen ik president McKay hoorde zeggen, „Toen ik op zending was, werd ik eens geïnspireerd iets te doen en ik liet het na. Ik heb er altijd spijt van gehad. Geef altijd gehoor aan de influisteringen van de Heilige Geest. Leef zodat u ze kunt ontvangen en heb vervolgens de moed Zijn instructies op te volgen.

Broeders, laten wij ons als priesterschapsdragers jong en oud voor-nemen de moed te ontwikkelen om in alle dingen trouw te zijn aan onszelf en aan onze Schepper.

Moge God ons daartoe zegenen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

(Vervolg van bladzijde 5)

onverwacht van Sinterklaas cadeautjes krijgt. Vol genoeg keken wij toe hoe zij elk ding oppakten en weer neerlegden. „O kijk eens!” riep de man uit toen hij het nachtlichtje ontdekte. „Een nachtlichtje. Wat heerlijk! Nu hoef ik 's nachts tenminste niet meer over die donkere gang als ik er eens even uit moet.”

„Maar schat,” zei zijn vrouw, „mag ik hem niet hebben? Ik kan 's avonds nooit lezen.”

„O jawel!” riep ik opgewonden uit terwijl ik glunderend het gloeilampje en de tijdschriften uit de stapel te voorschijn haalde, „Voortaan kunt u zoveel lezen als u wilt!” Later vertelden zij dat zij nog maar pas in dit huis waren komen wonen, en dat de checks die hen door de sociale voorzieningen waren opgestuurd bij de verhuizing waren zoekgeraakt. Zij hadden precies een voorraad kruideniers-waren voor een week nodig. De vrouw vertelde verder dat zij een verkoudheid op had voelen komen en dat haar man had vergeten haar medicijnen mee te brengen. En het hoesten deed haar zo'n pijn in haar heupen! Het bleek dat al de dingen die wij hadden meegebracht en die ons eerst een

beetje ridicul aandeden, precies waren wat het echtpaar het hardst nodig had gehad.

Na verloop van tijd vroegen zij ons of wij bij een kerk waren aangesloten. Holly en ik glimlachten, blij met de gelegenheid voor het eerst de gouden vragen te kunnen stellen. Toen onze vraag „Wat weet u van het mormoonse geloof?” ontkennend was beantwoord, vertelden wij dat wij pas lid van de kerk waren, en legden hen uit hoe de Here Zijn kerk weer op aarde had hersteld. Ik vertelde verder hoe ik langer dan 48 jaar naar dit ware geloof gezocht had, en dat elke dag ons in de gelegenheid stelde er meer over te leren. Wij vroegen of wij hun adres door mochten geven aan de zendingen in hun wijk, zodat ze eens langs zouden komen, en zij stemden gelijk toe.

Toen we opstonden om weg te gaan wendde de vrouw zich tot haar man, en zachtjes berispeld zei ze: „Je hebt het ze zeker verteld!” „Nee hoor!” was het antwoord. „Vast wel!” hield ze aan. Weer ontkende de man. Verbaasd vroeg ik wat het was dat de man ons verteld zou hebben. Met tranen in de ogen, haalde zij een door de regen bevlakte kaart te voorschijn. Terwijl ze deze aan mij gaf zei ze zachtjes: „Het is m'n verjaardag vandaag.”

De zegeningen wegens de tienden

DOOR ZUSTER C. DETTINGMEIJER
Van de wijk Rotterdam-Noord

Met de schoenenborstel in mijn opgeheven hand staarde ik verschrikt naar het grote gat dat ik ontdekte in de zool van het kleine schoentje. En de enige gedachte die bij mij opkwam was: „Als het zondag regent kunnen wij niet naar de kerk.”

Het was een moeilijke tijd. De armoede van de oorlog, drie kleine kinderen die van alles nodig hadden. In huis moest van alles worden aangeschaft. En dan mijn man die met pech achtervolgd werd met zijn werk. Mijn huishoudboekje gaf me geen speling om schoentjes te kopen, ook niet voor de kleine voetjes van mijn driejarige dochtertje.

Hoe kwam ik aan geld? Ik had wel geld in huis, maar het zat in het tiendenzakje. Dat zou ik zondag aan mijn gemeentepresident overhandigen. Even speelde ik met de gedachte om dat dan maar te gebruiken. Maar ik herinnerde me de tekst uit Maleachi over de tienden die zegt dat wij de

Here beproeven moeten in die dingen, opdat Hij de vensteren des hemels zal opendoen en zoveel zegeningen afgieten dat onze schuren ze niet bevatten kunnen.

En vastbesloten nam ik mijn tiendenzakje en deed ik het in het kaf van mijn lofzangenboek. Zoals ik altijd deed. Om het zondags af te geven.

Ik legde mijn moeilijkheden aan de Here voor. En van toen af waren het mijn moeilijkheden niet meer. Die verdere dag deed ik mijn werk in huis opgewekt. Ik zong ieder lied uit de lofzangenbundel dat me maar te binnen wilde schieten.

De volgende morgen, het was zaterdag, ging mijn zevenjarige oudste zoon naar school. Wij woonden in een oude stadswijk en de straat waar de school stond grensde aan wat iedere Rotterdammer toen „de puin” noemde, de grote kale vlakte waar eenmaal een drukke volksbuurt was, door de Duitse bommen met de grond gelijk gemaakt.

Door de natuur waren de resten van al die ellende liefderijk toegedekt met onkruid. In de kelders die meestal met regenwater gevuld waren en de moeders daarom nachtmerries bezorgden, tierde welig het riet. Voor de kinderen was het er ideaal indiaantje en rovertje spelen, voor de omwonenden een vuilstortplaats.

Voor schooltijd verveelden de kinderen zich dan ook niet. Totdat de schoolbel hen naar binnen riep bleven ze spelen. Zo ook deze morgen. Ik was druk met de baby bezig en waande

mijn zoon al op school, toen hij plotseling hijgend en met rode konen van het harde lopen voor mij stond. Met stralende ogen mij aankijkende, overhandigde hij mij een briefje van 25 gulden. „Kijk eens, dat heb ik gevonden.”

„Zo”, reageerde ik, „dat heeft iemand verloren die boodschappen ging doen. We zullen het gauw naar de politie brengen.” Voor die tijd betekende het een half weekloon. Maar mijn zoon riep opgewonden dat dat niet kon, omdat het van niemand was, en toen kwam het verhaal. De jongens die in „de puin” aan het spelen waren hadden daar een oud bed dat er al een half jaar lag, en waar altijd uitbundig op gesprongen werd. Eén van de jongens was in het bezit van een zakmes en sneed de tijk open. Dolle pret, toen ze de kapok rondschopten en daar kwam het geld te voorschijn.

Mijn zoon zag er alleen een plaatje in en wilde het voor zijn papa bewaren die een bundeltje waardeloze oorlogsbankbiljetten als souvenir bezat. Maar de andere jongens drongen er bij hem op aan om in het snoepwinkeltje te gaan vragen of het echt geld was.

Nu, en het was echt geld. Van de politie mocht ik het houden, omdat de clandestiene wegwerper van het bed er onmogelijk om kon komen.

Zo kocht ik die zaterdag schoentjes voor mijn dochtertje, en ook voor mijn zoon, die ze ook nodig had.

Zo betaalde ik ook een tiende over het bankbiljet aan mijn hemelse Vader, die Zijn beloften altijd nakomt.

Mee, het verkeerde pad op?

„Ik ben niet verplicht om te winnen, maar ik ben wel verplicht om eerlijk te zijn. Ik ben niet verplicht om te slagen, maar ik ben wel verplicht om te leven volgens het licht dat ik bezit. Ik moet naast iedereen staan die pal staat voor het recht; naast hem staan als hij het goede zoekt, en met hem breken als hij verkeerd gaat.” — Aldus Abraham Lincoln.

Deze raad is onschatbaar voor mensen die vrienden hebben die hen verkeerd willen leren denken en op het verkeerde pad willen brengen.

Het zendingswerk ons geboden

DOOR BROEDER J. MOLLEMANS
Van de gemeente Eindhoven

Broeder Mollemans is zendingscoördinator. Die functie staat het laatste jaar in het brandpunt van de belangstelling. Het is de taak van deze coördinator te bemiddelen tussen de zendingen, hun onderzoekers, de leden en de leiding. Met alle zendingaangelegenheden dient men zich dan ook tot deze lokale coördinator te wenden. Hem is een grote verantwoordelijkheid opgelegd, zo goed als aan alle leden, want het „ieder lid een zending“ is een fundamentele opdracht.

Broeder Mollemans wijst er ons op dat onze hemelse Vader ons voor onze taak volledig wil toerusten. De lichamen van onszelf en de niet-leden zijn als akkers waarin het zaad van het evangelie geplant wordt. De zendingen begieten door hun onderwijs het uitspruitende zaad als met fris water. De Here zelf zendt Zijn Heilige Geest als zonne-warmte en licht.

Hij zegt: „Ik roep u allen op om u in te zetten en uw krachten te geven in het zendingsveld. Ik kan u niet vertellen hoe u het werk moet doen, maar als u uw verlangen om zendingswerk te doen zult ontwikkelen zal aan u het ant-

woord gegeven worden hoe u het verrichten moet. In Leer en Verbonden 11:21 staat geschreven: Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan zult gij, indien gij dit verlangt, Mijn Geest en Mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen.”

„Wij kunnen de zo moeilijk te bewerken akker van de wereld niet uit eigen kracht tot wasdom brengen. Wij zullen om wijsheid moeten vragen, en eerst ons eigen akkertje moeten verzorgen, voor we ons op andermans terrein begeven. De zendingscoördinator heeft daar een getuigenis van.”

„En dan zal gelden: En gij zult met schoven op uw rug worden beladen, want ziet, Ik ben met u. Het staat in Leer en Verbonden 33:9.”

„Dan zal gelden dat de Here wonderen zal doen. Dan zal het voor u tot een persoonlijke groei zijn, dan zult u opbloeien; als een roos in de woestijn, door uw toewijding en liefde, en uw vertrouwen in God onze Vader. Dan zult u eens de vrucht van uw leven plukken en met eeuwige liefde vervuld worden. Die de vrucht van liefde en toewijding is.”

„In I Nephi 11:21-23 staat: En de engel zeide tot mij: Zie het Lam Gods, ja, de Zoon des Eeuwigen Vaders! Kent gij de betekenis van de boom, die uw vader zag? En ik antwoordde hem: Voorzeker, het is de liefde Gods, die zich in het hart der mensen uitstort; daarom is ze boven alles begeerlijk. En hij zeide tot mij: Voorzeker, en de meest verblijdende voor de ziel. — Laten we naar ons vermogen bijdragen tot het zendingswerk in België en Nederland, ik bid het in de naam van Jezus Christus. Amen.”

Christen zijn en eerlijk zijn

De ware christelijke godsdienst kan niet los worden gezien van een ware christelijke levenswijze. Als wij de Heiland niet gehoorzamen, en Zijn geboden niet onderhouden, kunnen wij onszelf dan in alle oprechtheid christenen noemen?

Wij kunnen Zijn naam op ons nemen, maar als wij in gebreke blijven Zijn voetstappen te volgen, logenstraffen onze handelingen wat wij beweren te geloven en worden we huichelaars. Een van de ergste kwalen van de lui-

dige Christenheid is oneerlijkheid. Veel mensen wenden hoge normen voor, maar het nakomen daarvan is niet zoals de Here verwacht.

Kan er werkelijk een christelijke levenswijze zijn zonder eerlijkheid?

Als wij bedenken wat de oneerlijkheid ons kan aandoen, is het ongelooflijk dat een waar christen zich eraan overgeeft. Dit leidt tot leugens en misdaad, tot bedrog, diefstal, onbetrouwbaarheid en onzedelijkheid — waar is eigenlijk het einde?

Het moet wel heel moeilijk zijn een levend geloof in Christus te hebben als men Zijn woorden niet doet. Geloof in Hem voorwenden en toch weigeren Zijn wetten na te leven is op zichzelf al oneerlijk.

Is het niet zo dat oneerlijkheid van Christus afvallen is?

Toen de Heiland ons zei onze naasten lief te hebben als onszelf, sprak Hij stellig over eerlijk zijn. Men kan niet aan anderen doen zoals men gedaan

wil wezen, als de motieven daarbij onzuiver zijn.

Toen Hij aanraaide zich te verzoenen met degenen wie wij onrecht hebben gedaan, of wie ons onrecht aandoen, betrok Hij de eerlijkheid zeker in Zijn overwegingen. Kan er verzoening zijn zonder eerlijkheid, oprechtheid, zonder ernstig verlangen om het goede te doen?

In de gehele Schrift ontving niemand zulke ernstige waarschuwingen van de Heiland als de huichelaars. Waarom? Omdat ze zo oneerlijk waren, ze wilden onder valse vlag varen; ze worden beschreven als wolven in schaapskleren.

De Here haat alle leugens en veroordeelt ze openlijk en krachtig. Het is erg om onder druk te liegen zoals sommigen doen, maar met leugens leven — en er een gewoonte van maken — is ontoelaatbaar.

Hoeveel christenen doen dit echter toch?

